

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΤΕΥΧΟΣ 3

ΜΑΡΤΙΟΣ 1928

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΛΕΥΘ. ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Α.Α.Σ.Δ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ :
† ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗΣ

PYTHAGORAS

MONTHLY ORGAN OF THE GREEK FR. MASONRY OF A. & A.S.R.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σέβας πρὸς τὴν Ἱστορίαν ὑπὸ Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου	Σελ.	81
Ποσειδία Κ. Ν. Ράδου προέδρου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας	»	83
Πρὸς συγγραφήν τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς ἐν Ἑλληνικαῖς χώραις ὑπὸ Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου	»	86
Χαιρετισμὸς πρὸς τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς ἐρχομένους φίλους ἐπισκέπτας Ἑταίρους τῆς Α.Χ.Ε.Π.Α. ὑπὸ Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου	»	89
ΑΝΕΡΑ	»	91
Τὰ Τεκτονικὰ σύμβολα κατὰ τὴν Μινωικὴν Ἐποχὴν ὑπὸ Σπύρου Μουσοῦρη	»	93
Ὁ προφήτης Δανιὴλ ὡς Τέκτων	»	103
Γνωρίζεις τί εἶναι πράγματι Τεκτονισμός; Coton Balletin	»	104
Ἄγτρον ὑπὸ Δ. Γ. Καλογεροπούλου	»	105
Ἀνά τὰς Ἑλληνικὰς Στοὰς — Στοὰ Ζήνων Λεμεσοῦ — Στοὰ Μέλῃς καὶ Πλειάς, Στοὰ Ἀμφικτύων	»	108
Ἀρχαιεραὶα Στοῶν	»	114
Ὁ Φραγκλίνος Ἐκδότης — Cabletow	»	115
Εἰδήσεις ἐκ τοῦ παγκοσμίου Τεκτονισμοῦ	»	116
Πολύτιμος συμβουλή	»	120

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :
ΟΔΟΣ ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3—ΑΘΗΝΑΙ

ADDRESS :
3 VALTETSIU STREET—ATHENS

Τύποις : Α. Θ. ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Κολοκοτρώνη 13, Ἀθήναι

ΙΑΤΡΟΙ | ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΛΙΓΥΡΟΣ
| ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

Παθολογικά Νευρολογικά Ψυχικά νοσήματα — Νεωτάτη φυσικοθεραπευτική μέθοδος — Πρωτοτύπος διάγνωσης τῶν νόσων.

Νευροθερμανάλυσις, Raydio — θεραπεία, Ἡλεκτροθεραπεία, Μηχανοθεραπεία, Ἀκτινογραφία.

9 ΟΔΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 9 παρὰ τῆ Ὀμονοίᾳ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ Φ. ΛΕΒΙΔΗΣ

Χειρουργικά — Γυναικολογικά Νοσήματα.

ἽΩραι Ἐπισκέψεις 3—5 μ.μ. Τηλ. Νέον 11—88

ΧΕΪΛΑΝ 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΖΕΡΒΟΣ

Διευθυντὴς Ἰατρὸς τοῦ Δημοτικοῦ Μαιευτηρίου Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 3—7 μ.μ. Τηλ. 10—20 νέον 84 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου

Β. Γ. ΒΟΪΛΑΣ

Διευθυντὴς Ἰατρὸς «Ἐδαγγελισμοῦ»

Ἐπισκέψεις 3—5 μ. μ. Τηλέφ. 4-96 56 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΑΛΕΤΤΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 38

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΥΔΗΣ

Στοματολόγος — Ὀδοντίατρος

Τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Βερολίνου.

Ἐφαρμογὴ τῶν νεωτάτων θεραπευτικῶν μεθόδων.

ΟΔΟΣ ΚΩΛΕΤΤΗ 31, (Πλάτεια Κάνιγγος).

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«..άλλα σύ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν
οἷς ἰσραῖ προφέρουσα φύσις δεικνυσὶν ἕκαστα...»

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νέας Περιόδ. τόμ. ΣΤ'

ΜΑΡΤΙΟΣ 1928

Τεύχος 3

ΣΕΒΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Ὁ λαὸς δὲ μελετῶν καὶ γινώσκων τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ κρίνει σχεδὸν πάντοτε ἀσφαλέστερον καὶ ὀρθότερον περὶ τε τῶν παρόντων αὐτοῦ πραγμάτων καὶ περὶ τῶν ὄρων τῆς προόδου καὶ περὶ τῆς μελλούσης αὐτοῦ τύχης.

ΓΚΙΖΩΤΟΣ

Ἐπάρχει τι χροῖσιμον καὶ ὠφέλιμον μὴ διδασκόμενον ὑπὸ τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς ;

Νόμοι ἠθικῆς καὶ δικαίου, νόμοι βιωτικῆς καὶ διαίτης, ἀπορρόεντες ἐκ τῆς μελέτης τῶν νόμων τῆς Φύσεως καὶ Δημιουργίας, συναγόμενοι ἐκ τῶν ὑπαγορεύσεων συνειδήσεως ἐξειλιγμένης καὶ ἐραυιζόμενοι ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ γῆς ἐμφανισθέντων πνευμάτων, συναποτελοῦσι τὸ πρακτικὸν φιλοσοφικὸν σύστημα τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς.

Καὶ διδάσκονται πάντες οὗτοι οἱ νόμοι κατὰ μέθοδον ψυχολογικὴν ἅμα καὶ ἱστορικὴν, διότι ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ δὲν παρατάσσει πορίσματα συναγόμενα ἐκάστοτε ἐκ τῶν θεωριῶν τῆς συγχρόνου διανοήσεως, ἀλλ' ἀνέκαθεν ἀνέδρομε μέχρι τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος τῶν πρωτογενῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καὶ διηρεύνησε τὰς βαθυτέρας ἐννοίας πάσης διδασκαλίας φιλοσοφικῶν τε καὶ θρησκευτικῶν συστημάτων.

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ δὲν ἐφαντάσθη ποτέ, ὅπως δημιουργήσῃ σύστημά τι ἐρευνῶν, σκέψεων καὶ συλλογισμῶν.

Ἦκολούθησε τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν ὄλων τῶν προϊόντων τῆς διανοήσεως πάντων τῶν ὑπερόρων πνευμάτων.

Οὕτω ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ διδάσκει, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ

άνθρώπιнос θεσμός άνευ προηγουμένης ιστορικῆς ἐξελίξεως, ὡς δὲν δύ-
ταται νὰ ὑπάρξη παρὸν άνευ παρελθόντος.

Κατὰ ταῦτα πᾶσα πρόοδος καὶ ἐπιτυχία ἢ ὀπισθοδρομήσεις καὶ ἀπο-
τυχία ἔχει τὴν ἐστίαν καὶ ἀφετηρίαν εἰς ἐγγύτερον ἢ ἀπώτερον ἢ καὶ
ἀπώτατον παρελθόν.

Διὰ τοῦτο ἀνεγνωρίσθη παρὰ πάντων ιστορικῶν τε καὶ φιλοσόφων,
ὅτι ἡ Ἱστορία εἶναι ὁ τηλαυγῆς φάρος τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως καὶ
ἐνεργείας.

Καὶ ὄντως ἀποτελεῖ φαντασιοπληξίαν πᾶσα τυχὸν σκέψις, ὅτι δύνα-
ται νὰ δημιουργηθῆ αἰφνιδίως εὐάρεστον ἢ δυσάρεστόν τι καθεστῶς
μὴ ἔχον τοὺς κυριωτέρους συντελεστὰς ἰδίως εἰς τοὺς ἀμέσως προη-
γουμένους χρόνους καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς ἀπωτέρους.

Καὶ λέγω ταῦτα ὡς ἐκ περισσοῦ διὰ τοὺς πολλούς, ἀλλ' ἴσως οὐχὶ
καὶ διὰ πάντας.

Διότι ἐπεκράτησαν ἐνίοτε σκέψεις παραφόρου ἐγωπαθείας ἀπαρ-
νησαμένης τὴν ἀγαθὴν τοῦ παρελθόντος συμβολὴν καὶ ἐπίδρασιν.

Καὶ ὁσάκις ποτὲ ἐπεκράτησαν ἔστω καὶ ἐφημέρως τοιαῦται σφαλε-
ραὶ σκέψεις, δὲν ἐβράδυνον πολὺ ὀλέθρια νὰ ἐπακολουθήσωσι ἀποτε-
λέσματα. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων συνάγεται ἀσφαλῶς, ὅτι ἐπιβάλλεται
εὐλάβεια πρὸς τὴν Ἱστορίαν, τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν
ἐθνικὴν Ἱστορίαν πάσης χώρας, χάριν τῆς γενικῆς προόδου τῆς ὅλης
ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ ἐπιδιώκουσα τὴν γενικὴν πρόοδον, οὐδό-
λως ἀποκλείει, ἀλλ' ὑπαγορεύει μάλιστα, τὴν ἰδιαιτάτην μέριμναν τῆς
ἐθνικῆς προόδου ἐκάστου Λαοῦ.

Κατὰ ταῦτα οἱ συμβάλλοντες, ὅπως δήποτε ὑπὲρ τῆς καλλιέργειας
καὶ προαγωγῆς τῆς ιστορικῆς ἐπιστήμης καὶ μάλιστα τῆς διερευνήσεως
τῶν κατὰ τόπους ἐθνικῶν βίων ἐκπληροῦσι καθήκον Τεκτονικῆς ἐμ-
πνεύσεως ἀξιούμενον τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ ἐνισχύσεως τῶν μετὰ ὀρθο-
λογισμοῦ διανοουμένων Ἐλευθέρων Τεκτόνων.

Καὶ ἰδοῦ διατὶ εἶχε μέγα δίκαιον ὁ πολὺς καὶ αἰεδήμος Ἄδ.: Λέσ-
σιγκ λέγων, ὅτι πᾶν ἀγαθὸν ὑπάρχον ἐν τῷ κόσμῳ προέκυψεν ἐκ τῆς
Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς.

Πολλάκις ἀνεγράφη ἐν τῷ Πυθαγόρῳ, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐλευθέ-
ρας Τεκτονικῆς εἶναι πολυσχιδῆς καὶ ὅτι πανταχοῦ πλεῖστοι Ἄδελφοὶ
ἀναφαίνονται πρωτοστατοῦντες ἢ ὅπως δήποτε συμβάλλοντες εἰς κοι-
νωφελῆ ἔργα Τεκτονικῆς ἐμπνεύσεως. Καὶ ἐπὶ παραδείγματος ἐν τῷ
προηγουμένῳ τεύχει ἐδημοσιεύθησαν τὰ τοῦ λήξαντος ἔτους πεπραγα-

μένα τῆς Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν, τῆς ὁποίας ἡ σκόπιμος δρᾶσις ὀφείλεται βεβαίως κατὰ πολὺ εἰς τὸν πρόεδρον αὐτῆς ἡμέτερον Μ.: Ὑπ.: Ταξίαρχην Ἄδ.: Π. Δ. Καλογερόπουλον.

Ἄλλὰ καὶ ἕτερος ἀρχαῖος Τέκτων ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπελήφθη περιλάμπρου ἔργου ἀποτελοῦντος σπουδαιοτάτην συμβολὴν καὶ ὑλικὴν ἀναπαράστασιν τῆς νεωτέρας ἐθνικῆς ἱστορίας.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι τὸ Ἱστορικὸν καὶ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον. Ἀφάνταστοι δὲ ὑπῆρξαν οἱ μόχθοι τοῦ ἀπὸ μακροῦ χρόνου γραμματέως καὶ εἶτα προέδρου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας, Κρατ.: Ἄδ.: Κωνσταντίνου Ν. Ράδου, καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ὅστις ἀφιέρωσε ὁλοσχερῶς τὰς δυνάμεις καὶ τὸν βίον αὐτοῦ εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἐθνικῆς Ἱστορίας καὶ ὁργάνωσιν τοῦ ρηθέντος Μουσείου, ὅπερ ὡς γνωστὸν εὔρηται μέχρι τοῦδε εἰς αἴθουσαν τοῦ Πολυτεχνείου.

Μετὰ τὸ Μουσεῖον τοῦτο ἀναγόμενον εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ὁθωνοῦ ἐσκέφθη ὁ φιλόπονος μελετητῆς τῆς συγχρόνου ἱστορίας Ἄδ.: Κ. Ράδος νὰ συνεχίσῃ τὴν προσπάθειαν πρὸς διάσωσιν νεωτέρων ἱστορικῶν κειμηλίων καὶ κατόρθωσεν νὰ ιδρύσῃ ὡς παράρτημα τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Ἐθνολογικοῦ Μουσείου εἰδικὸν μουσεῖον ἱστορικῶν ἀντικειμένων καὶ ἐνθυμίων τῆς Βασιλείας τοῦ Γεωργίου τοῦ Α', ἐν τινι ἱστορικῷ διαμερίσματι τῶν Ἀνακτόρων αὐτοῦ.

Καὶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τούτου τὴν 24 Νοεμβρίου 1927 δι' ἐπισημοτελετῆς, καθ' ἣν καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὰ συνελθόντα μέλη τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας κατάλληλον προσλαλίαν, ἣν κρίνομεν σκόπιμον νὰ δημοσιεύσωμεν κατωτέρω ὡς συναφῆ πρὸς τὰς προεκτεθείσας σκέψεις καὶ ἀρχάς.

Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33°

ΠΡΟΣΛΗΛΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΡΑΔΟΥ

*Προέδρου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας
κατὰ τὰ ἐγκαίνια παραρτήματος τοῦ Μουσείου αὐτῆς.*

Θὰ εἶπω δύο λέξεις μόνον διὰ τὰς συλλογὰς ἐνθυμίων, τὰς ὁποίας θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψει σας.

Ἡ νέα αὕτη προσπάθεια εἶναι ἀπλῶς συνέχισις τοῦ ἔργου τῆς ἑταιρείας ἡμῶν, ἐπιδιωκούσης νὰ ζωντανεύσῃ, διὰ τῆς συγκεντρώσεως καὶ ἐπιδείξεως ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐνθυμίων τῶν τελευταίων περιόδων τῆς ἱστορίας ἡμῶν, τὰ συμβάντα καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς

ἐλληνικῆς φυλῆς καὶ πῶς ἐξῆλθεν αὐτὴ ἐκ τοῦ σκότους τῆς μακροῦς νυκτός τῆς δουλείας καὶ ἀνέζησεν.

Ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ κακώρθωσε νὰ διασώσῃ καὶ συγκεντρώσῃ ὅσα ἠδυνήθη ἱστορικὰ κειμήλια τῶν πρὸ τοῦ 12 ἡμερῶν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐνθυμίων τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου, οὐκ ὀλίγα δὲ ἐνθύμια τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι βασιλείας, δηλαδή τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀθωνος, κατώρθωσε πρὸ τινων μνηῶν, βοηθεία τοῦ κ. Ἀγγέλου Μεταξᾶ, τοῦ ἐπὶ τῆς δευτέρας δυναστείας ἐπιμελητοῦ τῆς βασιλικῆς χορηγίας καὶ τοῦ δικηγόρου κ. Καρόλου, πληρεξουσίου τῆς ἀοιδίμου Ὀλγας καὶ κατόπιν τοῦ τέως Βασιλέως Γεωργίου Β' καὶ τῆς καλῆς καὶ φιλεπιστήμονος διαθέσεως τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους, εἶναι πράγματι εὐτυχῆς σήμερον δυναμένη νὰ παρουσιάσῃ ὑμῖν καὶ πλεῖστα ὅσα ἐνθύμια συνδεόμενα πρὸς τὸ πρόσωπον Γεωργίου τοῦ Α', ὅστις ἐπὶ μακροὺς καὶ περιπετειώδεις ἐμμαντοὺς προέστη τῶν τυχῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Γεώργιος Α', ὡς ἦτο φυσικόν, κατέλιπεν ἀρετὰ πράγματα ἐνθυμίζοντα τὸν καθ' ἡμέραν αὐτοῦ βίον, τὸν τε ἐπίσημον καὶ τὸν ἰδιωτικόν· εἶχεν ὁμοῦ καὶ τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ φυλάττῃ μετὰ πολλῆς στοργῆς ὅσα τυχόν προσεφέροντο αὐτῷ ἐνδιαφέροντα ἀντικείμενα. Οὕτω τὰ ἐννέα δωμάτια περιλαμβάνουσι ἱκανὰ ἀξιόλογα ἐνθύμια. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ χωρίσματα ἔχουσι ἱστορικὸν χαρακτῆρα, ὅπως καὶ ὀλόκληρον τὸ πολυπαθὲς οἰκοδόμημα τοῦτο, ὅπερ οἱ Βιτελσβάχοι ἐθεμελίωσαν χάριν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως συμβολίσωσι τὴν ἀπροσδόγητον καὶ λαμπρὰν ἀνάστασιν αὐτῆς, καὶ ἦλθον χρόνοι, καθ' οὓς ἐπέπρωτο νὰ ρημάξῃ ὡς ἂν οἱ ἀμφίβολοι τοῦ μέλλοντος καρποὶ ἔπρεπε νὰ προπληρωθῶσι διὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ παρελθόντος. Τὰ ἐννέα ταῦτα δωμάτια εἶναι τὰ γραφεῖα τοῦ ἀνακτος ἐκείνου, ἢ αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων, ἢ αἴθουσα τῶν πρεσβευτῶν, ἢ αἴθουσα τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἢ αἴθουσα ξιφασκίας, τὸ ἀναπαντήριον, χωρίσματα κεκορησμένα ἔτι τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν δύο βασιλειῶν. Ἐκ τῶν δωματίων τούτων ὁ Ὀθων καὶ ἡ Ἀμαλία εἶδον τὴν λάμπιν τῶν λογῶν τοῦ κυκλώσαντος τὸ ἀνάκτορον στασιαστικοῦ στρατεύματος καὶ ἐδῶ ὑπεγράφη ὁ συνταγματικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος. Ἐδῶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ τὸν στρατηγὸν Βάσσον καὶ τὸν υἱὸν του εἰς Κρήτην. Καθεὶς βεβαίως εἶναι περίεργος νὰ ἴδῃ τὸν χῶρον, ὅστις ἐχορησίμωσεν εἰς ὑψηλὰς λειτουργίας καὶ ἐν ᾧ ἐπὶ ὀλόκληρον πεντηκονταετίαν ἔζησε τὸν ἐπίσημον αὐτοῦ βίον ὁ ἡγεμὼν, ὅστις ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑπτα-

νήσου, τῆς Θεσσαλίας καὶ μέρους τῆς Ἠπείρου καὶ ἐν ᾧ συνειργάσθη μετὰ τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀρχηγῶν τοῦ τόπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲ ἀπῆλθε διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς νεωστὶ ἀπελευθερωθείσας χώρας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον ἀφήσας εἰς τὸν τάραχον καὶ τὰς θλίψεις τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν ὁμολογουμένως ἠγάπησεν.

Οὐδεὶς, καὶ ὁ μᾶλλον ἀδιάφορος πρὸς τὰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις, δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐθνικὴν σημασίαν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσφέρει ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία καὶ τῶν ὁποίων εἰς σταθμὸς εἶναι καὶ ἡ πρὸ μικροῦ γενομένη προσπάθεια.

Οἱ γινώσκοντες, διὰ ποίων δυσχερειῶν βαδίζει πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς, οὗτοι μόνον δύναται πρεπόντως νὰ ἐκτιμῶσι τὰ ἔργα αὐτῆς. Τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν ἡ Ἑταιρεία προσφέρει εἰς τὴν ἐθνικὴν ἱστορίαν;

Τὰ θεμέλια μιᾶς μεγάλης ἐργασίας ἐτέθησαν.

Παρὰ τὰ ἱερὰ θραύσματα τῆς ἀνεφίκτου, τῆς ἀφθάστου ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος λάμπουσιν οὐχὶ πλέον διὰ τῆς ἀπουσίας τῶν αἰ ἀναμνήσεις καὶ τὰ ἐνθύμια προσφάτου ἐποχῆς καὶ τῶν σελίδων τῆς συγχρόνου ἡμῶν ἱστορίας, τῆς ἱστορίας τῆς ζωντανῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι βαλκανικοὶ λαοὶ καὶ ἴσως πολὺ περισσότερον, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ὄχι ἀπλῶς, ὅπως τὸ φαντάζονται πολλοί, ἀπλῶς νεκροθήκη, ἀλλὰ σῶμα ζωντανὸν καὶ σφαδάζον καὶ περιλαμβάνον στοιχεῖα βιωσιμότητος καὶ ἰσχύος.

Δράττομαι τῆς ἐνκαιρίας τῆς δημοσίας ταύτης συνεδριάσεως νὰ διεξηγηθῶ τὴν ἐγγνωμοσύνην τῆς Ἑταιρείας διὰ τὴν στοργήν, μεθ' ἧς ἡ κοινωμία ἡμῶν περιβάλλει αὐτήν, ἀσφαλὲς ἐχέγγυον τοῦ μέλλοντος.

ΠΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙΣ ΧΩΡΑΙΣ

Αἱ ὀλίγαι γενικαὶ σκέψεις, αἱ ὑπεράγαν συνοπτικῶς διατυπωθεῖσαι ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ ἄγουσι κατὰ λογικὸν εἰσὸν εἰς τὴν εἰδικωτέραν σκέψιν περὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἡμῶν ὑποχρέωσως πρὸς ταχίστην ὡς ἔνεστι συγγραφὴν τῆς Ἱστορίας τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς.

Σήμερον ἡ Ἑλευθέρα Τεκτονικὴ ἐν Ἑλλάδι ἀνδροῦται καὶ προοιωνίζεται σταθερὰν καὶ ἀσφαλῆ πρόοδον τοῦτο μὲν ἔνεκα εὐτυχῶς διαμορφώσεως φωτεινῶν μυσταγωγῶν, τοῦτο δὲ ἔνεκα δοκίμου Διευθύνσεως καὶ εὐστόχου λύσεως τῶν βασικῶν προβλημάτων διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ θεσμοῦ, ὡς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ προηγουμένου τεύχους εὐηγγελήσατο.

Σήμερον λοιπὸν ἀνακύπτουσιν ἐντονώτερον πᾶσαι αἱ ἠθικαὶ ὑποχρεώσεις ἐπιβαλλόμεναι εἰς ἀμφοτέρως τὰς ὑψηλὰς Τεκτονικὰς Δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπιτακτικὴ δὲ καὶ ἐπείγουσα μάλιστα ἀποβαίνει ἡ ὑποχρέωσις, ὅπως συντόμως μεριμνήσωσι σὺν τοῖς ἄλλοις, περὶ συγγραφῆς τῆς Ἱστορίας τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς, διότι ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, τοσοῦτον ἀπόλλυνται τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα καὶ αἱ παραδόσεις.

Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἑλευθέρα Τεκτονικὴ ὀφείλει τὴν πρώτην γένεσιν αὐτῆς εἰς Ἑλευθέρους Τέκτονας Ἑλληνας τῶν ὑψηλοφρόνων Ἰονίων νήσων. Καθ' οὓς χρόνους αὗται διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν πεπολιτισμένων Μεγάλων Δυνάμεων ἰδρύνοντο καὶ ἐλειτούργουν ἐν Κερκύρα, Κεφαλληνία, Ζακύνθος καὶ Λευκάδι Στοαὶ ὑπὸ ξένας τεκτονικὰς δυνάμεις, αἵτινες ὅμως ἀπέβησαν ἱερὰ σκηνώματα εὐλαβοῦς λατρείας πρὸς τὴν θεὰν Ἑλευθερίαν, μέχρις ὅτου ἀνεκηρύχθη ἐν Κερκύρα ἀνεξάρτητος Τεκτονικὴ Δύναμις ὑπὸ τὴν περὶεργον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐπωνυμίαν «Γαληνοτάτη Μεγάλῃ Ἀνατολῇ τῆς Ἑλλάδος». Καὶ ἔνεκα τοῦ ἱστορικοῦ τούτου λόγου προσέλαβε τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν ἡ ἰδρυθεῖσα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1868 αὐτόνομος Τεκτονικὴ Δύναμις τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἔδει εὐθὺς ἀμέσως νὰ ληφθῇ πρόνοια περὶ συγγραφῆς τῆς περιλάμπρου ἱστορίας τοῦ ἑπτανησιακοῦ τεκτονισμοῦ

τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τότε καὶ αἱ παραδόσεις ἦσαν νωπότεραι ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ἀρχεῖα τῶν Στ.: βεβαίως διεσφύζοντο.

Ἄλλὰ τοῦτο συμβαίνει συνήθως νὰ μὴ προνοῶσι ἐγκαίρως περὶ διασώσεως τῶν ἱστορικῶν μνημείων καὶ διὰ τοῦτο ἐπληρώσαμεν ἑξαιρέτως τὴν ἀγαθὴν πρόνοιαν τοῦ ἱστοριοδίφου ἀδελφοῦ Κ. Ν. Ράδου.

Ὁ Πυθαγόρας ἐποιήσατο σχετικὴν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἑπτανησίους ἀδελφοὺς κατὰ Σεπτέμβριον 1926 ἐν τοῖς προλεγομένοις δημοσιευθέντος σχετικοῦ λόγου τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Ἀδ.: Θεμιστοκλέους Μπαμίχα (1).

Μετὰ τὴν θαλερὰν ἐκείνην ἐν Ἑπτανήσῳ βλάστησιν τῆς Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς ἐξηκολούθουν κατὰ καιροὺς λειτουργοῦσαι διάφοροι Στοαὶ ὑπὸ διαφόρους ξένας τεκτονικὰς δυνάμεις καὶ μέχρι σήμερον ἔτι δύο ἐκ τούτων ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς Ζακύνθου καὶ ὁ Φοῖνιξ Κερκύρας, ἀλλὰ ἐν τῷ ἰδρυθέντι βραδύτερον Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠδύνατο κἄν νὰ γίνῃ σκέψις περὶ μεταφυτεύσεως τῆς ὑπικόμου δρυὸς τῆς Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς ἐπὶ ἐδάφους ἐρημωθέντος ἐκ δεινοτάτου ἀγῶνος καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ μετὰ μακρὰν σκοτίαν ἐνατενίζοντος τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ὡς ἐκ τούτου πολὺ ἀργὰ ἰδρύθησαν ὀλίγαι Στοαὶ ὑπὸ ἰταλικὴν τεκτονικὴν δύναμιν. Ἄλλὰ καὶ περὶ τῆς λειτουργίας τῶν Στοῶν τούτων ἐλάχιστα σφύζονται πληροφορίαι. Ὁ Πυθαγόρας ποιεῖται θεορμὴν ἔκκλησιν πρὸς πάντα τυχὸν Ἑλευθέρον Τέκτονα ἢ ἀπόγονον καὶ κληρονόμον τούτου μοιραίως κατέχοντα οἰαδήποτε ἔγγραφα καὶ μαρτύρια περὶ τῆς λειτουργίας τῶν Στοῶν τούτων, ὅπως προσαγάγῃ ταῦτα ἢ παράσχῃ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν πρὸς τὴν Μεγάλην Ἀνατολὴν τῆς Ἑλλάδος.

Τέλος κατὰ τὸ ἔτος 1868 συνεκροτεῖτο ὑπὸ ἑπτὰ ἐν Ἑλλάδι Στοῶν λειτουργουσῶν ὑπὸ τὴν Μεγάλην Ἀνατολὴν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆ ἀδείᾳ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου αὐτῆς αὐτοτελὴς τεκτονικὴ δύναμις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γαληνοτάτη Μεγάλη Ἀνατολὴ τῆς Ἑλλάδος» διὰ τὸν προεκτεθέντα ἱστορικὸν λόγον.

Ἡ πρώτη αὕτη ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι Τεκτονικῇ Δύναμει ἀπεδέξατο εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀποδεδεγμένον Σκωτικὸν Δόγμα, ἐν ἀναμονῇ μάλιστα νομίμου συγκροτήσεως Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου καὶ τελευταίου βαθμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναμενομένου ἐξ Ἀγγλίας ἀοιδίμου Ἀδ.: Δημητρίου Ροδοκανάκη 33ου φέροντος τὴν ἀπαιτουμένην ἐντολὴν τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῆς Σκωτίας. Ὅστις καὶ ἰδρυσσε ἐν ἔτει 1872 τὸ ὑφιστάμενον Ὑπατον Συμβούλιον ὡς ὑπάτην δογματικὴν Ἀρχὴν τοῦ Τάγματος.

(1) Τόμος 1926 σελὶς 1365.

Μετά τὴν συντελεσθεῖσαν οὕτω νόμιμον συγκρότησιν τῶν δύο Τεκτονικῶν Δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1872 συνδεδεισῶν διὰ Συνθήκης ἤρξατο κρυφία τις προσπάθεια πρὸς ἐπέκτασιν τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς ἐν τῇ χώρᾳ, ὑπὸ τὴν διοίκησιν διαπρεπῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς, συνεχιζομένη βραδέως μὲν, ἀλλὰ συστηματικῶς ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον.

Ἄλλ' ἀτυχῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1895 δὲν ἀπέλειπεν νὰ ἐμφανισθῇ ὁ πατροπαράδοτος σάραξ τῆς διχογνωμίας, ἣτις ἤγαγεν εἰς διχασμὸν, καταλήξαντα μετὰ δεκαετίαν εἰς πλήρη ἀποσύνθεσιν ἀμφοτέρων τῶν παραλλήλως λειτουργησάντων τεκτονικῶν κέντρων, μέχρις ὅτου παρὰ πᾶσαν δυσχέρειαν καὶ ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπετεύχθη κατὰ τὸ ἔτος 1907 ἡ εὐτυχῆς ἀνασυγκρότησις τοῦ Τάγματος, ἡ δημιουργήσασα τὸ σημερινὸν εὐδαίμονον τεκτονικὸν καθεστῶς.

Τὰ σημαντικώτερα τῶν διαδραματισθέντων γεγονότων κατὰ τὴν δεκαετὴν περίοδον τοῦ διχασμοῦ περιελήφθησαν μετὰ παραπομπῶν εἰς ἐπίσημα κείμενα ἐν περιληπτικῇ ἀφηγήσει, ἣτις μετὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Τάγματος καὶ τὴν κατὰ Δεκέμβριον 1907 συγκρότησιν τῆς πρώτης τεκτονικῆς Συνελεύσεως καὶ ὑπὸ ταύτης ἐκλογὴν ὀριστικῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς ἐκρίθη σκόπιμον νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ δευτέρον τριμηνιαῖον τεῦχος τοῦ δελτίου, ὅπερ ἀμέσως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1908 ἤρξατο ἐκδίδουσα ἡ Μεγάλη Ἀνατολή (1) Ἡ περιληπτικὴ αὕτη ἀφήγησις συνεγράφη ὡς «συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ» περιέχουσα μάλιστα πολλὰς διδακτικὰς ὑποθήκας διὰ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ διχασμοῦ ἐν γένει (2).

Καὶ νῦν ἐλπίζομεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς εἰς τὸ ἰδιόκτητον Μέγαρον, ἔνθα θὰ ὑπάρξῃ βεβαίως εὐρὺς χώρος διὰ τὰ ἀρχεῖα καὶ πλήρης ἄνεσις πρὸς ἐργασίαν, θὰ εὐρεθῶσι οἱ φιλόστορες Ἀδελφοί, ὅπως ἐγκύψωσι εἰς ἱστορικὰς σιγγραφάς, ἔστω καὶ τμηματικῶς κατὰ περιόδους. Διότι καὶ εἰδικαί τινες μελέται εἴτε δι' ὀρισμένην χρονικὴν περίοδον, εἴτε ἀκόμη διὰ τὴν λειτουργίαν ἐπαρχιακῶν Στοῶν, εἴτε διὰ συγκεκριμμένα τινα ἔργα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς θὰ χρησιμεύσωσι ὡς στοιχεῖα εἰς τὸν μέλλοντα ἱστορικόν.

Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33·.

(1) Εἰς τὸ τεῦχος Σεπτεμβρίου 1926 (σελὶς 1365 στίχος 5) ἐσφαλμένως ἀναγράφεται τὸ ἔτος 1901 ὅπερ διορθωτέον 1908

(2) Ἡ συμβολὴ αὕτη θὰ ἦτο ἴσως ἐνδιαφέρουσα, ὅπως ἀναδημοσιευθῇ ἐν τῷ Πυθαγόρᾳ ἐν καιρῷ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΡΧΟΜΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΣ ΕΤΑΙΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ

Οἱ Ἕλληνες Τέκτονες, καὶ σὺν αὐτοῖς σύμπαν τῆς Παλλάδος τὸ Ἄστυ μετὰ χαρᾶς ἀναμένουσι νὰ δεξιωθῶσι τοὺς ἐκεῖθεν τοῦ Ὠκεανοῦ ἐρχομένους φίλους Ἑταίρους τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς μορφωτικῆς καὶ προοδευτικῆς Ἑταιρίας τῆς ἐπικαλουμένης Ἀχέπα καὶ προσαγορευσωσιν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀρχαϊκῆς προσφωνήσεως «ὡς εὖ παρέστητε».

Τὸ κοινὸν συναίσθημα τῆς ἑλληνικῆς φιλοξενίας διερμηνεύει ᾧδε ὁ Πυθαγόρας, ἀπευθύνων ἐκ τῶν προτέρων θεομὸν χαιρετισμὸν, τόνδε:

Καλῶς ἦλθατε, ἀγὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος τέκνα, τὰ ὅποια ᾧθησεν εἰς ποντοπορίαν μέχρι τοῦ Νέου Κόσμου ἔμφυτος ὁρμὴ ἀποδημίας.

Χαρακτηριστικὸς κληρὸς τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς ἀκμῆς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἥτοι ἀπὸ τῶν περιλάμπρων χρόνων τοῦ Περικλέους, ἢ διασπορὰ τῶν Ἑλλήνων ἀνὰ πᾶσαν χώραν τῶν ἀρχαίων Ἡπειρῶν, ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διάδοσιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὸν σχηματισμὸν μάλιστα τότε πλείστων πολιτειῶν διεπομένων ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἑλληνιστικῶν πολιτειῶν κληθειῶν ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν. Τὴν διάδοσιν τοῦ πολιτισμοῦ ἐπίσης ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην ἐξυπηρέτησεν ἡ ἀθρόα μετανάστευσις λογάδων Ἑλλήνων, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πώσεως τοῦ Βυζαντίου, ἥτις ἐδημιούργησε τὴν διαλύσασαν τὰ σκότη τοῦ μεσαιῶνος περίοδον τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἀλλὰ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες τῆς καταπονηθείσης καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἀτονησάσης μικρᾶς Ἑλλάδος διασπείρονται ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἵνα ἀντλῶσι στοιχεῖα προόδου καὶ πολιτισμοῦ καὶ οὕτω προάγωσιν ἑαυτοὺς καὶ εἶτα συνεπικουρῶσιν εἰς τὴν πρόοδον τῆς Μητρὸς Πατρίδος.

Καὶ οἱ πλείονες τῶν ἀποδημούντων κατενόησαν ἐνωρίς, ὅτι ἡ ἀληθῆς πρόοδος καλλιεργεῖται ἐκεῖθεν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἰδίως ἀνὰ τὸ μεγαλειῶδες ἐργαστήριον τοῦ μέλλοντος πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπερ ἀποτελεῖ ἡ μεγάλη Συμπολιτεία τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ ἐργαστηρίῳ οἱ ἐπιδεκτικοὶ μορφώσεως μετανάσται ὄντως ἐκπολιτίζονται κατὰ θαυμάσιον τρόπον, ὥστε πλείστοι τούτων ἀποβαίνουσιν οὐ μόνον νομοταγεῖς πολῖται τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτόχρημα συντελεσταὶ τῆς ἐκεῖ κοινωνικῆς προόδου. Καὶ ὁ ἠθικὸς τούτων ὀργανισμὸς δὲν σταματᾷ μόνον εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, ἀλλὰ προάγεται καὶ εἰς συλλογικὴν τοιαύτην. Καὶ ἰδοὺ

πρὸς τὸν σκοπὸν κοινῆς ἠθικῆς ὠφελείας ἰδρύεται ἡ Ἀμερικανικὴ Ἑλληνικὴ μορφωτικὴ προοδευτικὴ Ἑταιρεία ἢ «Ἀχέπα». Τῆς ὀργανώσεως ταύτης προπαίδεια ὑπῆρξεν ἀναμφηρόστως ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ, διαμορφώσασα χαρακτηῖρας φιλοτίμους καὶ ἐξεγείρασα συναισθήματα ἀνθρωπιστικά, ἐμπεδώσασα τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ διδάξασα τὴν ὑψηλὴν φιλανθρωπίαν.

Ἐκ τοιούτων τεκτονικῶν ἀρχῶν ἐνεπνεύσθησαν οἱ ἰδρυταὶ τῆς ὀργανώσεως ταύτης, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν, ἐπιθυμήσαντες νὰ τελειοποιήσωσιν ἑαυτοὺς καὶ νὰ ἐξυψώσωσι τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ φιλοξένῳ νέα πατρίδι αὐτῶν.

Αἱ τοιαῦται κρίσεις δὲν ἀπορρέουσιν ἐξ ἐθνικῆς περιοφιλίας. Ἀνομολογοῦνται καὶ διαπιστοῦνται κατὰ τρόπον αὐθεντικὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγέτου τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς ἀνὰ τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ Μ. Ἑλλάδος : τοῦ Ἑλλάδος Συμ. : τῆς Ν. Δικαιοδοσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Κρατ. : ἄδ. : John Cowles, ὡς ἀποδεικνύει τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἄρθρον αὐτοῦ.

* *

Καὶ πάλιν καλῶς ἦλθατε, ὅπως ἐπισκεφθῆτε τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ προσκυνήσητε τὴν Ἱερὰν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ ἐγγύτερα μνημεῖα τῆς Ἀρχαίας δόξης καὶ εἶτα ἐπισκεφθῆτε, ὡς ἀποδημητικὰ πτηνά, τὰς γενετείρας ἡμῶν Κώμας, θαυμάσητε τὰ πέριξ αὐτῶν ὠραία τοπεῖα, αἰσθανθῆτε τὴν θαλπωρὴν τοῦ ἡλίου, ὅστις ἐθέρμανεν ἡμᾶς κατὰ τοὺς παιδικὺς χρόνους, αἰσθανθῆτε τὴν δρόσον τῆς σκιᾶς τῶν πλατάνων ἢ ἄλλων ὑψικόμων δένδρων, περὶ τὰ ὁποῖα περιετρέχετε μετὰ παιδικῆς χαρᾶς εἰς διαφόρους ἐπιδιδόμενοι παιδίας. Ἐκεῖ θὰ μεταβῆτε εἰς τὸν πατριὸν οἶκον, θὰ ἀσπασθῆτε τὴν χεῖρα τῶν ἐπιζώντων γονέων, θὰ περιπτυχθῆτε τοὺς ὁμαίμονας ἀδελφοὺς καὶ ἄλλους οἰκείους, θὰ διδάξετε προχείρως λόγῳ καὶ ἔργῳ, πολιτισμὸν καὶ ἀγάπην, ἵνα καὶ πάλιν μετὰ τοιαύτην μυσταγωγίαν ἀπέλθητε εἰς τὴν νέαν Πατρίδα ὑπὸ τὰς διαπύρους τῶν οἰκείων εὐχάς.

* *

Καλῶς ἦλθατε δὲ καὶ οἱ λοιποὶ εὐγενεῖς σύντροφοι καὶ συνοδοιπόροι τῶν ἡμετέρων ὁμοειδῶν, συναγωνισταὶ ἀπαραίτητοι ἐν τῷ ἐκπολιτιστικῷ ἀγῶνι τῆς ἡμετέρας μορφωτικῆς καὶ προοδευτικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἀχέπα.

Ὁ ἡμέτερος Πολιτισμὸς ἐδίδαξεν ἀρκούντως ἡμᾶς τὴν ὀφειλομένην εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν σοφίαν καὶ τέχνην τῶν ἡμετέρων προγόνων, οἵτινες κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τῶν Ἀμερικανῶν σοφῶν ἔθεντο

τὰ θεμέλεια τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ τῶν μυστηρίων παρεσκεύαζον τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος μέχρι τῆς ἐνιαίας καὶ Παντοκράτορος Θεότητος.

Ἐπισκεπτόμενοι ἤδη ἡμᾶς ὀφείλετε νὰ ἀντιληφθῆτε, ὅτι ἡ δᾶς ἐκείνη ἢ φωτίσασα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Κοινωνίας οὐδέποτε ἐσβέσθη τελείως, ἀλλ' ἀμυδρὸς σπινθὴρ ἐφώτισεν ἀείποτε πάντα θνητὸν γεννηθέντα ἐπὶ Ἑλληνικῆς Γῆς καὶ ὅτι ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς ὄργασμός οὐδέποτε ἐνεκράθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ψυχῇ, ἥτις γινώσκει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἠθικὴν δύναμιν τοῦ ὑμετέρου Ἔθνους.

Ἐπὶ τούτοις δὲ ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν Κραταίαν ὑμῶν Χώραν ὀφείλετε νὰ διηρμηνεύσητε τὸν θαυμασμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τὴν Ἀμερικανικὴν φιλανθρωπίαν.

Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33.

Α Η Ε Ρ Α

AMERICAN HELLENIC EDUCATIONAL PROGRESSIVE ASSOCIATION

Ἐκ τοῦ NEW-AGE

Ἰδρυθὲν ἐν Ἀτλάντα τῆς Γεωργίας πρὸ 4 περίπου ἐτῶν τὸ Τάγμα τῆς ΑΧΕΠΑΣ με ἔδρα Παναμερικανικὴν ἐν Washington D. C. ἐπέτυχε ἀνάπτυξιν καθ' ὅλον τὸ μῆκος καὶ πλάτος τῶν Ἡ. Πολιτειῶν. Ἡ ἀξιοσημεῖωτος αὕτη ὁργάνωσις ἀποτελεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐξ ἀνδρῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, καίτοι τὰ διάφορα αὐτῆς τμήματα δὲν περιορίζουν τὴν ἐγγραφὴν μελῶν εἰς μόνον Ἕλληνας τὴν καταγωγὴν ἀλλ' ὀρίζουσιν, συμφώνως πρὸς τὰ καταστατικὰ τὰ διέποντα τὰ τμήματα ταῦτα ὅτι :

Δύναται νὰ γίνῃ μέλος πᾶς λευκὸς ἄρρην ὑπὲρ δεκαοκταετῆς διαμένων ἐντὸς τῶν Ἡν. Πολ. τῆς Ἀμερικῆς ἢ τὰς τεριτοριακὰς καὶ ἀποικιακὰς τῆς κτήσεις καλοῦ καὶ ἠθικοῦ χαρακτήρος, πιστεύων εἰς τὸ ὑπέρτατον ὄν καὶ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνήγορος τῆς διατηρήσεως τοῦ Ἀμερικανικοῦ συστήματος τῶν Δημοσίων Σχολείων ἐλευθέρων πάσης ὁλεθρίας ἐπιδράσεως ἐκ μέρους οἰασθήποτε θρησκευτικῆς αἰρέσεως ἢ ομάδος, ἀντιτιθέμενος κατὰ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐντὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἱκανὸς νὰ παρέχῃ ὅλα τὰ μυστικὰ σημεῖα καὶ τὰς συνθηματικὰς λέξεις εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν πολίτης Ἀμερικανός, ἢ θέλων νὰ γίνῃ τοιοῦτος !!!

Εἶναι ἀξιὸν παρατηρήσεως, πόσον ταχέως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δια-

ποτίζεται μὲ τὰ Ἀμερικανικὰ ἰδεώδη. Τοῦτο εἶνε φανερόν ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὰ μέλη τοῦ Τάγματος τῆς Ἀχέπας ἀυξάνουν κατ' ἀναλογίαν ἀξιοσημείωτον.

Ἀναφέρεται, ὅτι 76.000 νεανία Ἑλληνικῆς καταγωγῆς ὑπηρέτησαν ὑπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν σημαίαν κατὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἐπαρσημοφορήθησαν διὰ διακεκριμένην ἀνδρείαν καὶ πολλοὶ ἐτέλεσαν τὴν μεγίστην τῶν θυσιῶν ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν.

Οἱ σκοποὶ τοῦ Τάγματος τῆς Ἀχέπας ἦσαν ἀρχικῶς ἡ προαγωγή καὶ ἐνθάρρυνσις τῆς πρὸς τὰς Ἡ. Πολιτείας νομιμοφροσύνης, τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὸ Σύνταγμα αὐτῶν, τῆς ὑπακοῆς πρὸς τοὺς νόμους τῆς χώρας, ἡ ἐγγάραξις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοκρατίας, τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πολίτου καὶ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀστικήν, κοινωνικὴν καὶ ἐμπορικὴν ζωὴν τῆς χώρας ταύτης. Οἱ οὕτω συντόμως ἀναγραφόμενοι σκοποὶ, εἶνε ὄντως πολύτιμοι. Καλὴ ἐνεργὸς ἐξάσκησις αὐτῶν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἀχέπας θέλει προαγάγῃ τὴν κοινὴν εὐημερίαν τῆς χώρας ταύτης. Ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι τὰ ἐπόμενα ἀντικείμενα.

Ἡ ὑποστήριξις καὶ διατήρησις τοῦ Ἀμερικανικοῦ συστήματος τῶν δημοσίων σχολείων.

Ἡ ἀντίπραξις κατὰ πάσης ἐνώσεως Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐν ταῖς Ἡ. Πολιτείας, ἡ κατὰ πάσης πρὸς τοῦτο τάσεως, καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐμμονή, ἵνα μηδεμίᾳ ἐκκλησίᾳ ἐπιχειρήσῃ καθ' οἰονδήποτε τρόπον νὰ δεσπόσῃ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡ. Πολιτειῶν.

Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον σκοπόν, τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Τάγματος «Ἡ Ἀχέπα» εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Αὐγούστου 1926 ἀναγράφει :

Τὸ Δημόσιον ἡμῶν Σχολεῖον εἶνε ὁ ἱερώτερος ἐξ ὅλων τῶν θεσμῶν ἡμῶν. Ἐκαστος Ἀχεπανὸς θὰ ὑπερμαχῆ ἢ ὅσον οἰουδήποτε ἄλλου. Εἶναι ὁ μόνος θεσμός, οὔτινος ἀποκλειστικὸς σκοπὸς καὶ καθῆκον εἶνε ἡ διάπλασις τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ χαρακτήρος. Δέον νὰ μείνῃ ἀπληλαγμένος πάσης ὀλεθρίας ἐπιδράσεως καὶ νὰ γίνη τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ὑποστηρίξεως καὶ προστασίας ἡμῶν. Εἶνε ὁ προμαχὼν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, διότι παιδεύσει ἐλευθέρᾳ εἶναι τὸ μόνον ἀπόρθητον ἀμυντήριον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἔχη ἡ χώρα ἡμῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἐντὸς τῶν συνόρων ἡμῶν κατέστησαν ἑαυτοὺς χρησίμους καὶ πατριωτικοὺς πολίτας καὶ τὸ Τάγμα τῆς Ἀχέπας διὰ τῆς ἐξάσκησεως τῶν ἀρχῶν αὐτῆς καὶ τῆς χρηστῆς ἐπιδράσεώς της ἐπιτελεῖ ἀποτελεσματικῶς καθῆκον ἀξιοσύστατον ἐν τῇ κατεργασίᾳ ἰδεωδῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν.

ΤΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΙΝΩΪΚΗΝ ΕΠΟΧΗΝ

(Ὁμιλία γενομένη εἰς τὴν Σ. Στ.: «Ἀδελφοποίησις
Ἀθηνῶν τὴν 7 Φεβρουαρίου 1928).

Ὡς μακρυνὸς ἀντίπαλος, ἄλλοτε ζωηρότερος καὶ ἄλλοτε ἀσθενέστερος, φθάνει πολλάκις ἕως τὰ αἰσθητήρια μας, μὲ ξηρὰς ἢ μὲ εὐγλώττους διδασκαλίας καὶ μὲ ἀπλᾶ ἢ ζωηρόχρωμα βιβλία ἢ Γνώσις, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ προχωρήσωμεν εἰς δημιουργικωτέρας σκέψεις καὶ εἰς πολλαπλασιασμόν τῆς κινήσεως τοῦ Γνωρίζειν καὶ τοῦ Σκέπτεσθαι. Ἄλλ' ὅσον ἀσφαλῆς καὶ ζωηρὰ καὶ ἂν εἶναι ἢ οὕτως ἀποκτωμένη Γνώσις, εἶναι πάντοτε ὠχρὰ ἀπόδοσις τῆς πραγματικότητος. Ἡ ἔρευνα ἀπὸ πλησίον, ἢ αὐτοπρόσωπος καὶ ἐπιτόπιος ἔρευνα ἢ ἀπ' εὐθείας ἐπαφή τῶν αἰσθητηρίων μας μὲ τὸ «ἐρευνητέον» δίδει τὴν πραγματικωτέραν γνῶσιν καὶ τὴν χαρὰν τῆς δημιουργίας τῶν γνησίως ἀτομικῶν μας μελετῶν καὶ τῶν καθαρὰ ἰδικῶν μας συμπερασμάτων.

Ἐφθανε λοιπὸν καὶ ἕως ἐμὲ ἡ εἶδησις καὶ ἡ Γνώσις, ὅτι ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Κρήτην, πρὸ 27 ἑτῶν ἕνας μεγάλος καὶ ἀκμαῖος ἀρχαῖος πολιτισμὸς ἤλθε πάλιν εἰς φῶς. Ἐμαθα καὶ ἐγώ, μαζὶ μὲ ὅλην τὴν ὄπως δῆποτε μορφωμένην ἀνθρωπότητα, ὅτι, ὡς ἐθεδαιώθη πλέον, εἰς τὴν Κρήτην χίλια διακόσια ἕως τρισήμισυ χιλιάδες ἔτη πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρχεν ἕνας μεγάλος πολιτισμὸς, Ἑλληνικὸς καὶ αὐτός, ἀλλὰ ἐντελῶς ἄσχετος ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος τῆς «καλῆς ἐποχῆς», δηλαδὴ τοῦ 300—400 π. Χ. Εἶχομεν πληροφορηθῆ, ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος ἦτο κάτι ὑπέροχον καὶ μεγαλειῶδες, ἀλλὰ μᾶς ἔλειπεν ἡ ἀπ' εὐθείας γνῶσις καὶ μελέτη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος. Εὐρέθη ὅμως ἡ εὐκαιρία. Μετέβην εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἐμελέτησα ἐπιτόπου τὰ εὑρήματα τῆς Κνωσοῦ εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ τεραστίου ἀνακτόρου τοῦ Μίνωος καὶ μέσα εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τοῦ μουσείου τοῦ Ἡρακλείου.

Ἡ μελέτη μου αὐτὴ εἶχε δι' ἐμὲ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἐνα ἄπλετον φῶς ἑνὸς ἀγνώστου πολιτισμοῦ μὲ ἐθάμβωσεν, ἑνὸς πολιτισμοῦ μὲ ἰδικὴν του τέχνην, μὲ πλοῦτον καὶ μὲ χλιδὴν καὶ μὲ ἀνεσιν, μὲ ἐπιστήμην καὶ μὲ ρυθμόν. Κ' ἔγραψα τότε σχετικὰ ἄρθρα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Δημοκρατία» καὶ εἰς τὸ Κρητικὸν περιοδικὸν «Ἐρωτόκριτος».

Τώρα ὅμως, ὁπότε τὸ φῶς τῆς Τεκτονικῆς Γνώσεως μου ἤνοιξε νέας

πτυχάς, σκοτεινός έως πρός δλίγου, ή μελέτη μου επάνω εις τόν Κρητικόν πολιτισμόν ήνοιχθη και εις ένα άλλον δρόμον. Καί ευρέθην ενώπιον νέων εκπλήξεων. Έβεβαιώθη, ότι υπήρχον εις τήν Κρήτην 1200 — 3500 έτη πρός Χριστού σύμβολα τελετών και μυστηρίων όμοια με τὰ σημερινά Τεκτονικά σύμβολα. Αυτό είναι άξιον έντελώς ειδικής μελέτης, άρα ο πολιτισμός αυτός άπεκαλύφθη εις τήν ανθρωπίνην γνώσιν μόλις πρός 27 έτών, ο δε νεώτερος Τεκτονισμός έχει συστηματοποιηθή, όπως είναι σήμερα, πάντως από τας αρχάς του 18ου αιώνος.

Πώς λοιπόν εξηγείται ή όμοιότης αυτή των συμβόλων;

*
*
*

Πρίν εισέλθωμεν εις τό κύριον θέμα, αλλά και διά να γίνη τοϋτο πλέον καταληπτόν, πρέπει να όμιλήσωμεν συντόμως διά τόν Μινωϊκόν πολιτισμόν τής αρχαίας Κρήτης, όπως ένεφανίσθη κατόπιν των ανασκαφών, τας όποιας ενήργησεν εις τήν Κρήτην από του 1900 και έντεϋθεν ο Άγγλος Σερ Άρθρουρ Έβανς (Evans), αλλά και άλλοι αρχαιολόγοι κατόπιν.

Ο πολιτισμός αυτός όμοιάζει περισσότερο με τόν αρχαϊον πολιτισμόν τής Αιγύπτου και όλιγότερον με τόν αρχαϊον Έλληνικόν. Άλλά και από τόν Αιγυπτιακόν διαφέρει κατά πολύ. Ο αρχαϊος Κρητικός πολιτισμός έχει μίαν μεγάλην χλιδήν και πολυτέλειαν, αντιθέτως προς τήν λιτότητα του Έλληνικού πολιτισμού τής «καλής εποχής». Έχει τέχνην πικραρωμένην, αντιθέτως προς τήν Έλληνικήν απλότητα. Δεικνύει, ότι εις τήν αρχαϊαν Κρήτην υπήρχε πλούτος, ήσυχία, αγάπη και ειρήνη. Υπήρχον οικίαι με πολλά πατώματα και με έξωτερικά παράθυρα, ενφ οι Έλληνες τής Αττικής και τής Σπάρτης πολλούς αιώνας άργότερα είχαν μόνον ισόγεια και χωρίς έξωτερικά παράθυρα.

Υπήρχε τότε άμαία ζωγραφική, όπως φαίνεται εις τας τοιχογραφίας αι όποϊαι ευρέθησαν, γλυπτική εις πορσελάνην και εις έλεφαντόδοντον άληθινά εξαιρετικής τέχνης, αλλά και μεταλλουργία και κεραμουργία και άγγειοπλαστική έντελώς εξελιγμένης τελειότητος.

Και τὰ θαυμάσια αυτά πράγματα χρονολογούνται 3500-1200 έτη πρός Χριστού. Φθάνουν δηλαδή εις βάθος 5.500 έτών από τής εποχής μας.

Οι αρχαιολόγοι χωρίζουν τόν Μινωϊκόν πολιτισμόν εις τρεις εποχάς:

1) Τήν προμινωϊκήν ή χαλκολιθικήν, ή όποια κατά τόν αρχαιολόγον κ. Στέφανον Έκνθουδίδην πρέπει να υπολογισθη 3000-2200 έτη

π. Χ. και κατά τὸν ἤδη ἔφορον ἀρχαιοτήτων Κρήτης κ. Σπ. Μαρινάτον 3400—2200 ἔτη π. Χ.

2) Τὴν μεσομινωϊκὴν ἢ Καμαραϊκὴν, (ὀνομασθεῖσαν οὕτω ἀπὸ τὸ χωρίον Καμάρες, ἐνθα εὐρέθησαν πολλὰ εὐρήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) 2200-1700 π. Χ. κατά Ξανθουδίδην και 2200-1580 κατά Μαρινάτον.

Και 3) Τὴν ὕστερομινωϊκὴν ἢ Μυκηναϊκὴν (ἀπὸ τὸν συγχρονισμόν τῆς μετὴν ἀκμὴν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Μυκηναίων) 1700—1300 π. Χ. κατά Ξανθουδίδην και 1580—1250 π. Χ. κατά Μαρινάτον.

Οἱ Κρήτες αὐτῶν τῶν ἐποχῶν ἐλέγοντο Κεφτί, ὅπως φαίνεται εἰς Αἰγυπτιακὰς ἐπιγραφὰς και πιθανώτατα κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ἀσίαν. Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι εἶχαν και ἰδιαιτέραν γραφὴν, μετὴν ὁποίαν ἔγραφαν τὴν σήμερον ἄγνωστον γλῶσσάν των. Εὐρέθησαν εἰς τὴν Κρήτην πολλαὶ πήλιναὶ πινακίδες, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπάνω χαραγμένα γράμματα μιᾶς γραφῆς ἐντελῶς ἀγνώστου ἕως τὴν ἡμέραν τῆς εὐρέσεώς των. Ἡ γραφὴ αὕτη ἔχει γράμματα, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μετὰ ἱερογλυφικὰ τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου, ἀλλὰ και ἄλλα ὁμοιάζοντα μετὰ ἀρχαιοτάτα Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἔως αὐτὴν ὅμως τὴν στιγμήν ἡ γραφὴ τῶν ἀρχαίων Κρητῶν παραμένει αἰνίγμα ἄλυτον. Δὲν κατώρθωσε κανεὶς ἐπιστήμων νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ὅπως ὁμοίως δὲν ἔχει ἀναγνωσθῆ και ἡ ἀρχαία γραφὴ τῶν Ἑτρούσκων, λαοῦ ποῦ ἤκμασεν εἰς τὴν μέσην Ἰταλίαν τὸ 1000—283 π. Χ. ὁπότε ὑπετάγη εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Μόνον οἱ Κρητικοὶ ἀριθμοὶ ἔχουν ἀναγνωσθῆ ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις αὐτὰς πινακίδας. Εἶναι δὲ φανερόν, ὅτι οἱ Κεφτί μετεχειρίζοντο δεκαδικὸν σύστημα ἀριθμώσεως. Οὕτως αἱ μονάδες ἐσημειοῦντο μετὰ καθέτους μικρὰς γραμμίας, αἱ δεκάδες μετὰ ὀριζοντίας, αἱ ἑκατοντάδες μετὰ ἓνα μηδενικὸν καθεμία και αἱ χιλιάδες μετὰ μηδενικὸν φέρον ἀπέξω τέσσαρας κεφαλαίας.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὴν τὴν γραφὴν, εὐρέθη εἰς τὴν Φαιστόν ἓνας στρογγυλὸς πήλινος δίσκος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὑπάρχουν γράμματα ἐντελῶς διαφορετικὰ. Τὰ σημεῖα αὐτὰ, τὰ ὅποια ὁμοιάζουν μετὰ ὀλοκλήρους ἀνθρώπους, μετὰ ἀνθρωπίνας κεφαλὰς, μετὰ ζῶα, μετὰ πτηνά, μετὰ ἰχθῦς, μετὰ πλοῖα, μετὰ γνώμονας, μετὰ διαδήτας κλπ. εἶναι τοποθετημένα σπειροειδῶς ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ δίσκου. Οὐδεὶς ἀρχαιολόγος ἕως τῶρα κατώρθωσε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶναι, ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ εἶναι «τυπωμένα» ἐπὶ τοῦ δίσκου. Δηλαδὴ ἔχουν πατηθῆ μετὰ χωριστὰ στοιχεῖα ἐπὶ τοῦ πηλοῦ, ὅταν ἦτο νωπὸς και ἀπαλός. Οὕτως ἔχομεν τὸ πρῶτον, τὸ ἀρχαιοτάτον δεῖγμα τυπογραφίας. Φαίνε-

ται, ὅτι ὁ δίσκος αὐτὸς ἔχει τυπωθῆ εἰς πολλὰ ἀντίτυπα καὶ ἐκυκλοφόρησεν εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Κρήτης. Ἄλλὰ τί περιέχει; Ἄγνωστον!

*
* *

Τὰ περισσότερα εὐρήματα τοῦ τόσον θαυμαστοῦ ἀρχαιοτάτου Κρητικοῦ πολιτισμοῦ εὐρέθησαν εἰς τὰ πελώρια ἀνάκτορα τῆς Κνωσοῦ. Ταῦτα δὲ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολλὰ κτίρια κτισμένα ἐπάνω καὶ γύρω εἰς ἓνα λόφον, καὶ ἔχοντα πολλὰ διαμερίσματα καὶ πατώματα. Ἐντὸς τούτων εὐρέθησαν τοιχογραφίαι, ἀγάλματα ἀπὸ πορσελάνην καὶ ἀπὸ ἔλεφαντόδοντον, ἀγγεῖα κομψὰ καὶ πιθάρια τεράστια καὶ πλῆθος ἄλλων ἀντικειμένων πάσης χρήσεως.

Ἐκεῖ εἰς τὰ τεράστια ἀνάκτορα τῆς Κνωσοῦ εὐρέθη καὶ ἓν διαμέρισμα Ἱερῶν Τελετῶν. Ἐξηκριβώθη, ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ ἐγένετο ἓνα εἶδος «Μυστηρίων» ἢ θρησκευτικῶν τελετουργιῶν μὲ συμβολικὰς παραστάσεις. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἡ ὀνομασθεῖσα «αἴθουσα τοῦ θρόνου», ἡ ὁποία εἶναι τὸ κύριον διαμέρισμα τῶν παναρχαίων αὐτῶν συμβολικῶν συνεδριάσεων. Ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος σὲρ Ἄρθουρ Ἔδανς, ὅστις ἔφερε πάλιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὴν αἴθουσαν αὐτήν, γράφει, ὅτι «εἶναι πλήρης θρησκευτικῆς ἐπιβλητικότητος». Τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ εἰς ἐμέ, ὅταν διὰ πρώτην φοράν τὴν ἐπεσκεψέθην. Καὶ ὅταν ὁ κ. Ἔδανς ἐμελέτησε λεπτομερέστερα τὰ διάφορα σημεῖα καὶ μέρη τῆς αἴθουσας, ἔγραψε μὲ πεποίθησιν εἰς τὸ βιβλίον του «Τὸ ἐν Κνωσσῷ ἀνάκτορον τοῦ Μίνως» (The Palace of Minos at Knossos) τὰ ἑξῆς: «Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκφέρῃ κανεὶς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου τῆς Κνωσοῦ ἦτο προωρισμένη διὰ θρησκευτικὰς τελετουργίας». Αὐτὰ συμπεραίνει ὁ κ. Ἔδανς. Πράγματι ὅμως ἡ αἴθουσα αὐτὴ δίδει τὴν ἐντύπωσιν *Τεκτονικῆς Στοιᾶς*.

Ἡ αἴθουσα εἶναι μᾶλλον μικρά. Εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν τῆς σώζεται στερεωμένος εἰς τὸν τοῖχον θρόνος ἐξ ἀλαδάστρου μὲ τὸ ὀπίσθιον μέρος ὑψούμενον εἰς τὸ μέσον καὶ καταλήγων ἐπάνω εἰς καμπυλωτὰ κοσμήματα. Ὁ θρόνος αὐτὸς ὀνομάσθη ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους συμβολικῶς «θρόνος τοῦ Μίνως». Ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ θρόνου ἦσαν ζωγραφισμένοι, ἀνάμεσα, εἰς κρίνους, δύο γρῦπες (μυθολογικὰ θηρία), οἱ ὁποῖοι γυρίζουν τὸ κεφάλι πρὸς τὸν θρόνον, ὡς νὰ τὸν φυλάττουν. Εἰς τὸν θρόνον αὐτὸν, κατὰ τὸν Ἔδανς, ἐκάθητο ὁ Ἱερεὺς—Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος προῦστατο τῶν Μυστηρίων. Εἰς τὴν Κρήτην εἶναι γνωστὸν, ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ ἀξιωματικῶς των, ὅλοι οἱ βασιλεῖς ἦσαν συγγόνως καὶ μεγάλοι Ἱερεῖς καὶ Μύσται.

Ὁ θρόνος λοιπὸν αὐτὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ **Θρόνος τοῦ Σεβ.**.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ θρόνου σφίζονται κανονικὰ κτιστὰ θρανία. Ἡ τοιαύτη τοποθέτησις των παρουσιάζει ὁμοιότητα μὲ τὰς σειρὰς τῶν καθισμάτων τῆς στήλης Β. καὶ τῆς στήλης J.

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀριστερὰ καθὼς εἰσερχόμεθα, σφίζεται ἓνα μυστηριώδες ὑπόγειον κατασκεύασμα, ὅπου κατέβαιναν μὲ κλίμακα. Ἐχει ἐξηκριώθη ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, ὅτι τὸ διαμέρισμα αὐτό, τὸ σκοτεινόν, ἦτο ἓνα εἶδος καθαρτηρίου δεξαμενῆς. Ἐκεῖ ἐγένετο ἡ προπαρασκευὴ καὶ ὁ καθαρμὸς τῶν μυουμένων εἰς τὰ Μυστήρια, πρὸ τῆς τελετουργίας. Δηλαδή διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, ἦτο ὁ **σκοτεινὸς θάλαμος**.

Νοτίως τῆς «αἰθούσης τοῦ θρόνου» ὑπῆρχον ἄλλα διαμερίσματα ὁμοίως τελετουργικοῦ προορισμοῦ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν εἴσοδον δηλαδή τῆς Στοᾶς, ὑπάρχουν δύο μεγάλοι τετράγωνοι κίονες ἐκ γυψολίθου, ο, ὅποιοι ἐξηκριώθη ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς ἀρχιτέκτονας, ὅτι δὲν ἐξεπλήρουν κανένα ἀρχιτεκτονικὸν προορισμόν. Δὲν ἐστήριζον καθόλου τὸ οἰκοδόμημα, οὔτε κατέληγον εἰς τὸ ἐπιστέγασμα. Ἰσταντο ὄρθιοι καὶ ἀνεξάρτητοι, συμβολικοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἐἶνα εἶδος τῶν δύο συμβολικῶν μας στηλῶν Β. καὶ J.

Ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἀρχαιολόγοι, οἱ δύο στῦλοι εἶναι λείψανα ἀρχαιοτάτης λατρείας εἰδωλολατρικῆς, τῶν «βαιτύλων», ποὺ δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ «φειχισμός», ἀρχίσας ἀπὸ τὴν λατρείαν τῶν λίθων καὶ προχωρήσας εἰς τὴν κιονολατρείαν (λατρείαν τῶν στηλῶν). Διότι, ὡς εἶναι γνωστόν, οἱ ἄνθρωποι ὡς πρώτην θρησκείαν εἶχον τὸν φειχισμόν. Ἐλάτρευαν δηλαδή οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ὡς θεοὺς πέτρας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπίστευαν, ὅτι κατοικοῦσαν θεῖα πνεύματα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπροχώρησαν καὶ ἐλάτρευον πέτρας μὲ περίεργα σχήματα καὶ ἔπειτα στήλας ἀπὸ πέτραν. Κατόπιν τὰς κατασκεύαζον τὰς στήλας αὐτὰς μόνοι των οἱ ἄνθρωποι ὡς σημεῖον μυστικῆς λατρείας.

Ἀργότερα οἱ Κεφτὶ ἐσκόλιζαν ἐπάνω εἰς τὰς στήλας αὐτὰς καὶ τὸν διπλοῦν πέλεον, τὸν λεγόμενον Λάδρυς. Ἐν τῆς λέξεως μάλιστα ταύτης πηράγεται καὶ ἡ λέξις Λαδύρινθος.

Ὁ Λάδρυς εἶναι σκαλισμένος εἰς πολλὰ ὅμοια ἀντίγραφα ἐπάνω εἰς τὰς δύο στήλας τοῦ ἱεροῦ τῆς Κνωσοῦ. Ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα εὐρήματα εἶναι σκαλισμένον ἢ ζωγραφισμένον τὸ σχῆμά του. Ὅμοίως εὐρέθησαν μεγάλοι γλυπτοὶ διπλοῖ πελέκεις στημένοι ἐπάνω ὡς βάσεις ἐκεῖ, ὅπου θὰ ἐπερίμενον κανεῖς, ὅτι θὰ ἦσαν στημένα ἀγάλματα. Ὁ

Λάβρως αὐτὸς εἶναι σύμβολον τῆς ἱερᾶς θεότητος καὶ εἶναι σημεῖον τοῦ ἀνωτέρου πνεύματος, τῆς ἐξουσίας τοῦ Μ.: Α.: Τ.: Σ.:

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει, ὅτι τὸ σύμβολον τοῦ διπλοῦ πελέκεως τὸ εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Κᾶρες (κᾶτοιχοι τῆς Καρίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας).

Ὅταν ἐμυήθην εἰς τὸν Τεκτονισμὸν εὑρισκα ἀναλογίαν τοῦ συμβόλου τούτου πρὸς τὴν **σφῦραν τοῦ Σεβ.**. Τὴν σκέψιν μου αὐτὴν ὄμως μοῦ ἐστερέωσεν ἡ γνώμη τοῦ κρατ.: καὶ ἐνδ.: ἀδ.: Charles Webster, Leadbeater (Ληνημπήτερ), 33ου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ σύγγραμμά του «τὰ ἀρχαῖα μυστήρια καὶ ὁ τεκτονισμὸς» γράφει: «Ὁ Λάβρως ἦτο πάντοτε ἔμβλημα τοῦ Ὑψίστου, εἶναι δὲ **πραγματι** ὁ πρόγονος τῆς σφύρας τοῦ Σεβ.: Διδ.:, τὴν ὁποῖαν οὗτος κρατεῖ, διότι καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ταπεινὸν τοῦ κύκλου παριστᾷ τὸν Ἄνακτα τοῦ παντός καὶ διευθύνει τὴν Στ.: του ἐν ὀνόματι τοῦ πνευματικοῦ βασιλέως».

* * *

Ἡ ὅλη διάταξις τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Κνωσοῦ δίδει λοιπὸν τὴν ἐντύπωσιν Τεκτονικῆς Στ.: Ἄλλ' ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς διάταξις τοῦ ἱεροῦ χώρου παρετηρήθη καὶ εἰς ἓνα ὁμοιον τελετουργικὸν ἱερὸν εὑρεθὲν εἰς τὴν Φαιστόν τῆς Κρήτης. Καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ ὑπόγειον κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν σκοτεινὸν θάλαμον, οἱ δύο κίονες, ἡ αἰθούσα τῆς μυστηγωγίας κλπ. Μόνον ὁ ἀκίνητος θρόνος τοῦ Σεβ.: δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ. Συμπεραίνουσι ὅμως, ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἕδρα φορητὴ, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἄλλα εὐρήματα.

Ὅτως ἔχομεν καὶ ἄλλην Στ.: εἰς τὴν Φαιστόν, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλο ἀνάκτορον καὶ, φυσικὰ, ἄλλος ἱερεὺς-βασιλεὺς, δηλαδὴ Σεβ.:.

* * *

Οἱ χώροι αὗτοι τῶν ἱερῶν τελετουργιῶν ἢ Μυστηρίων ἔδοσαν ἀφορμὴν νὰ μελετηθοῦν, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὸν, τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχαίων Κρητῶν, τῶν Κεφτί.

Τὰ εὐρήματα τῆς αἰθούσης τοῦ θρόνου τοῦ Μινωικοῦ ἀνακτόρου τῆς Κνωσοῦ, τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν, ὑπολογίζεται, ὅτι πρέπει νὰ ἀναχθοῦν εἰς τὴν μεσομινωϊκὴν ἐποχὴν, δηλαδὴ μεταξὺ τῶν 2200 καὶ 1580 π. Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ἐκείνην θεωρεῖται ἐξηκριβωμένον, ὅτι ἡ κυριωτέρα θεότης τῶν Κεφτί ἦτο γυναικεία. Καὶ παρετηρήθη γενικῶς, ὅτι αἱ πρῶται θεότητες τῶν λαῶν ἦσαν θηλυκοῦ γένους. Ὅλοι οἱ πρωτόγονοι λαοί, ὅταν ἀπὸ τὸν φετιχισμὸν ἐπροχώρησαν εἰς τὴν λατρείαν τῶν φυσικῶν δυνάμεων, εἶδαν ἐμπρὸς των τὴν ἀξιοθαύμαστον γονιμότητα τῆς φύσεως. Οὕτω καὶ οἱ Κεφτί ἐπλασαν τὴν

Μεγάλην Θεάν τῆς γονιμότητος, κάτι ὡς τὴν Ἴσιδα τῶν Αἰγυπτίων ἢ τὴν κατόπιν Δήμητρον τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Μεγάλη αὐτὴ θεὰ τῶν Κρητῶν ὠνομάσθη ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ «θεὰ τῶν ὄψεων» ἐξ ἀφορμῆς δύο ἀγαλματίων, τὰ ὁποῖα περιγράφομεν κατωτέρω. Μερικοὶ μελετηταὶ τατίζουσι τὴν θεάν αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν θεάν Δίκτυναν, χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ εἶναι δυνατόν νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τὰ γραπτὰ μνημεῖα τῆς Κνωσσοῦ, ἀφοῦ ἡ γραφὴ τῆς Μινωϊκῆς ἐποχῆς δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξηγηθῇ.

Πολλὰ τελετουργικὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς τὴν Κνωσσόν, δίδουσι στοιχεῖα διὰ νὰ μελετηθῇ ἡ ἀρχαία λατρεία τῆς Μεγάλης Θεᾶς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εὐρέθησαν εἰς τὰ ἱερὰ θησαυροφυλάκια τοῦ Μινωϊκοῦ ἀνακτόρου δύο ἀγαλματάκια ἀπὸ πορσελάνην χρωματισμένα, καθὼς καὶ ἓνα ἀκόμη σπασμένο. Τὰ ἀγαλματάκια αὐτὰ ὁμοιάζουσι ἀρκετὰ μεταξὺ τῶν, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι τελείως ὅμοια. Παριστάνει καθένα μίαν γυναῖκα φέρουσαν τὰ ἐνδύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δηλαδή: φόρεμα μακρὸν καὶ στεγνὸν κορσέ, ἀλλὰ μετὰ τοὺς μαστοὺς ἀπέξω. Κρατεῖ δὲ ἐλάσστη τῶν γυναικῶν εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἀνὰ ἓνα ὄφιν. Αἱ μορφὴ καὶ τῶν γυναικῶν τούτων εἶναι αὐστηραὶ καὶ ἐπιβλητικαί. Ἔχουσι κάτι τι τὸ τελετουργικόν. Συμπεραίνουσι λοιπόν, ὅτι τὰ ἀγάλματα αὐτὰ παριστάνουσι ἱερεῖας τῆς θεᾶς, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι ἐξηκριτωμένον, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶχαν τότε σπουδαίαν θέσιν εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἄλλας τελετάς. Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ μερικαὶ διαφωνίαι, διότι ἄλλοι πιστεύουσι, ὅτι αὐτὰ τὰ ἀγαλμάτια παριστάνουσι τὴν ἰδίαν τὴν θεάν, ἢ τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὴν θεάν καὶ τὸ ἄλλο μίαν ἱερεῖάν τῆς.

Ἐπειὶν ποῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἄξιον προσοχῆς δι' ἡμᾶς ἰδιαιτέρως εἶναι ὅτι καὶ τὰ δύο γυναικεῖα ἀγάλματα φέρουσι δεμένον εἰς τὴν μέσσην τῶν περιζώμα (ποδιᾶν) μικρὸν καὶ στολισμένον μετὰ κεντήματα. Τὸ περιζώμα αὐτὸ εἶναι φανερόν, ὅτι εἶναι τελετουργικὸν ἄμφιον. Εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον τὸ ἰδικόν μας *περιζώμα τῶν Τεκτόνων*. Χωρὶς αὐτὸ αἱ ἱερεῖαι δὲν ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς τελετάς. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἄμφιον φορεῖ καὶ ὁ ὄρατος «ρυτοφόρος». Ἔτσι ὠνομάσθη μία τοιχογραφία (φρέσκο), ἣτις εὐρέθη εἰς τὴν Κνωσσόν καὶ διατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἡρακλείου. Καὶ λέγεται «ρυτοφόρος» ἐπειδὴ κρατεῖ «ρυτόν», δηλαδή ἓνα χωνοειδὲς ἄγγετον, ποῦ ἐχρησίμευεν ἀποκλειστικῶς εἰς θρησκευτικὰς καὶ τελετουργικὰς χρήσεις. Τὸ «ρυτόν» αὐτό, τὸ ἀποκλειστικὰ τελετουργικόν, ἐνθυμίζει καὶ τὸ ἰδικόν μας «*χοηφόρον κύπελλον*», ἀσχετῶς πρὸς τὸ σχῆμά του.

Ὁ «ρυτοφόρος» λοιπὸν αὐτὸς παριστάνεται εἰς τὴν ὠραίαν πολύ-

χρωμον τοιχογραφίαν δλόσωμος (προφίλ) και φορών ποικιλτὸν περίζωμα και αὐτός, ζώνην και περιδραχιόνιον. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι φανερόν, ὅτι εἶναι τελετουργικά. Τὸ περίζωμα και τὸ ρυτὸν εἶναι γνωστὰ τελετουργικά ἄμφια. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ νέος μεταχειρίζεται ταῦτα, εἶναι φυσικὸν και τὰ ἄλλα συμβολικά πράγματα, τὰ ὁποῖα φορεῖ, νὰ εἶναι σχετικά.

Τὸ περίζωμα ὡς τελετουργικὸν ἄμφιον φαίνεται και εἰς ἄλλα εὐρήματα τῆς ἀρχαίας Κρήτης, ἀλλὰ μόνον ὅπου παριστάνεται τελετουργία. Εἶναι ἐξηκριθωμένον πλέον και βεβαιωμένον, ὅτι τὰ περιζώματα ταῦτα δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὴν συνήθη ἐνδυμασίαν τῶν ἀρχαίων Κρητῶν οὔτε ἀνδρῶν, οὔτε γυναικῶν. Ἦσαν μόνον ἱερὰ ἄμφια.

* * *
Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τόσον ὅμοια αὐτὰ Τεκτονικά σύμβολα, εὐρίσκομεν και ἄλλα εἰς τὰς ἀρχαιότητας τῆς Κρήτης.

Συχνὰ ἀντικρύζομεν εἰς τοιχογραφίας ἢ εἰς σκαλισματα ποῦ παριστάνουν ἱερὰ, ἀπεικονίσεις τοῦ ἡλίου και τῆς σελήνης, και μάλιστα κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ζωγραφίζονται εἰς τὰς Στ.· μας, ὅπως δηλαδὴ τὰ βλέπομεν δεξιὰ και ἀριστερὰ τῆς ἔδρας τοῦ Σεβ.· καθὼς και εἰς τὸν τάπητα.

Ὅμοίως σφίζονται ζωγραφισμένα εἰς τὰς τοιχογραφίας τῆς Κρήτης, δάπεδα ἱερῶν χώρων με ἐναλλάξ τετράγωνα λευκὰ και μαῦρα, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι τὰ δάπεδα τῶν συγχρόνων Τεκτ.· Στ.·.

Εἰς τὰ ἱερὰ θησαυροφυλάκια τῆς Κνωσοῦ εὐρέθησαν και λείψανα σκυλισμένων κοκκάλων, τὰ ὁποῖα ἐξήτασεν ὁ κ. Ἐδανς και κατόπιν ἔγραψε περὶ αὐτῶν: «Ἐχουν σχῆμα ἀνθέων και καλύκων ἐναλλάξ, ὅπως ἐκεῖνα ποῦ παρουσιάζει ὁ καρπὸς τῆς ροιᾶς». Ἄλλ' ὁ καρπὸς τῆς ροιᾶς (ρόδι) εἶναι και σύμβολον τεκτονικόν, ὅπως τὴν βλέπομεν εἰς τὸν τάπητα, ζωγραφισμένον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δύο στηλῶν.

Ἐπάρχουν ἀκόμη εἰς τὰ Μινωϊκά ἱερὰ και ἀρκετὰ ἄλλα σύμβολα πλησιάζοντα περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον πρὸς τὰ σύμβολα τῶν Τεκτονικῶν ἢ ἄλλων μυστηριακῶν τελετουργιῶν. Οὕτως ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν ἢ περιστερὰ, σημεῖον τοῦ αἰθέρος, ἴσως και τοῦ θείου πνεύματος, κατὰ τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τὸ Χριστιανικὸν Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον «κατήλθεν ἐν εἴδει περιστερᾶς». Ἐπάρχει τὸ φίδι, ποῦ τὸ εὐρίσκομεν και εἰς τὰ ἐκ πορσελάνης ἀγαλματάκια, ποῦ ἀνεφέραμεν, και τὸ ὁποῖον συμβολίζει τὴν φωτιὰ τὴν ὑπάρχουσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ἐπάρχει ἀκόμη ἀνάμεσα εἰς τὰ συμβολικά και μυστηριακά σύμβολα τῆς ἀρχαίας Κρήτης και ὁ σταυρός. Ἄλλὰ

σταυρός πλατύς, με δλας τὰς ἄκρας του ἴσας. Πῶς ὑπῆρχεν ὁ σταυρός ὡς σύμβολον ἱερὸν ὀλοκλήρους χιλιετηρίδας πρὸ Χριστοῦ εἶναι κάτι τὸ μυστηριώδες, ποῦ ἀκόμη δὲν ἔχει ξεκαθαρισθῆ. Ἄλλ' οὔτε καὶ ἡ σημασία τοῦ συμβόλου τούτου ἔχει ἀκόμη ἀκριδῶς καθορισθῆ.

* *

Ἄλλα σχεδὸν τὰ εὐρήματα, ὅσα ἀνεφέραμεν ἕως ἐδῶ, ἀνάγονται εἰς τὴν μεσομινωϊκὴν περίοδον. Εὐρέθη ὅμως εἰς τὴν Κνωσσὸν καὶ ἓνα μικρὸν ἱερὸν τῆς Μεγάλης Θεᾶς, ἐποχῆς νεωτέρας, δηλαδὴ Ἰστορομινωϊκῆς (1580-1250 π.χ. περίπου). Μέσα εἰς αὐτὸ εὐρέθησαν ἀτεχνὰ πήλινα ἀγαλματάκια καὶ ἄλλα τελετουργικὰ ἀντικείμενα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἀγαλμάτια ἀνθρώπων καὶ ἰδίως εἰδώλια γυναικεῖα τὰ περισσότερα, ποῦ σηκώνουν τὰ χέρια των καὶ κάμνουν διάφορα σημεῖα. Ἄπ' αὐτὰ ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι ἓνα μικρὸν πήλινον ἀγαλματάκι, μετρίως τέχνης, ποῦ παριστάνει ἡμίσειαν γυναῖκα μετ' ἓνα χέρι σηκωμένον καὶ μετ' ἄλλα δάκτυλα ἀνοικτά, μετ' ἡμὴν παλάμην πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ μετ' ἄλλα ἀντίχειρα πλησίον εἰς τὸ αὐτὸ. Ἄλλὰ δὲν προχωροῦμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

Ἐπὶ αὐτὸν λοιπὸν μεταξὺ τῶν Κρητικῶν εὐρημάτων καὶ ἄλλα ἀγαλμάτια μετ' ἀποφύρασμα τοποθετήσῃ τῶν χειρῶν. Μεταξὺ τούτων ὑπάρχει καὶ ἓνα, ποῦ ἐδημοσιεύθη μάλιστα ἀπὸ τὸν κ. Ἐλμουθ Θ. Μπόσσερτ (Bossert) εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀρχαία Κρήτη». Τὸ ἀγαλμάτιον αὐτὸ ἔχει τὸ χέρι ἀκριδῶς «ἐν τάξει μαθητοῦ».

Ἄλλα ἀγαλμάτια ἔχουν τὴν χεῖρα ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν, ἢ πρὸς τὸ μέτωπον, ἢ εἰς ἄλλας στάσεις... Εἶναι φανερόν, ὅτι πρόκειται περὶ σημείων τελετουργικῶν ὁμοίων ἢ ἀναλόγων πρὸς τὰ Τεκτονικά.

Ἄπ' αὐτὰ καὶ ἐνδ. ἄδ. Ἀγημπήτερ, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ 33ου, τὸν ὅποιον ἀνεφέρομεν καὶ πρὶν, γράφει εἰς τὸ βιβλίον του, ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ σημεῖα, ποῦ φαίνονται εἰς τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα, «ἀνήκουν τώρα εἰς ἀνωτέρους βαθμούς». Ὁ νόμος τῆς σιγῆς μᾶς ἀπαγορεύει νὰ γνωρίζωμεν περισσότερα.

* *

Κατόπι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, πρέπει νὰ ἤμεθα πολὺ μοιρολάτραι, πρέπει νὰ πιστεύωμεν τὴν Τύχην ὡς θεότητα πλεον, διὰ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὅλα μποροῦν ν' ἀποδοθοῦν εἰς συμπτώσεις...

Ἐδῶ δὲ δὲν πρόκειται περὶ ὁμοιότητος μόνον τῶν συμβόλων. Τὰ συμπεράσματα τοῦ μελετητοῦ φθάνουν ἕως τὸ σημεῖον νὰ διακρίνουν καθαρὰ καὶ συγγένειαν ἰδεῶν καὶ ἰδανικῶν. Διότι ἡ μελέτη τοῦ Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ μᾶς φέρει πρὸς κάποιον θαυμασμὸν διὰ τὸν πολι-

τισμόν τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶχε καταργήσῃ τὸν πόλεμον καὶ ἔζη μὲ εἰρήνην καὶ μὲ ἀγάπην, μὲ ὄλας τὰς ἀνάσεις καὶ μὲ τὴν χά-
 ράν τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἐπιστήμης, πλοῦσια καὶ ἀνετα εἰς πόλεις
 ἀνωχυρώτους!...

Πόσον ὁμοιάζει ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος μὲ τὰ ἰδανικά τῆς Τεκτονι-
 κῆς φιλοσοφίας!

Ἡ ἀκμὴ αὐτῆ τοῦ πολιτισμοῦ, ἣτις γνωρίζει καὶ κατορθώνει νὰ
 ἐφαρμόζῃ μίαν τόσον φωτεινὴν ἰδεολογίαν, ἐξεταζομένη ἐκ παραλλή-
 λου πρὸς τὰ ἀνωτέρω τελετουργικά σύμβολα, μᾶς φέρει μοιραίως εἰς
 τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ νὰ εὕρωμεν τὰς σχέσεις τοῦ Μινωϊ-
 κοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὸν Τεκτονισμὸν.

Βέβαια τὰ Μινωϊκά σύμβολα τῶν ἱερῶν τῆς Κνωσοῦ δὲν ἦτο δυ-
 νατὸν νὰ φθάσουν ἕως τὸν Τεκτονισμὸν ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῶν δεδο-
 μένων ἢ εὐρημάτων, διότι τοιαῦτα οὐδόλως ὑπῆρχον πρὸ 27 ἐτῶν. Ὁ
 Τεκτονισμὸς παρέλαβε τὰ σύμβολα τοῦ Νεοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ
 ἄλλα Ἀσιατικά καὶ Γοθτικά ἢ καὶ ἐκ τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ ἔθιμα
 ἢ σύμβολα. Ἄλλ' εἶχεν ἱστορικὰς πηγὰς καὶ μνημεῖα, ποῦ ἐβοήθη-
 σαν εἰς τοῦτο. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ σχέσις καὶ μεταβί-
 δασις Μινωϊκῶν συμβόλων, ἀφοῦ ταῦτα εὐρέθησαν μετὰ τὸ 1900, ἐνῶ
 ἡ σημερινὴ μορφή τοῦ Τεκτονισμοῦ ὑφίσταται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ
 18ου αἰῶνος καὶ πρὶν ἀκόμη.

Μόνον ἓνας δρόμος ὑπάρχει. Τὸ καταπληκτικὸν γεγονός μίᾳς τοιαύ-
 τῆς ὁμοιότητος ἐξηγεῖται μόνον διὰ τῆς μεταβιβάσεως τῶν συμβόλων
 τῶν Μυστηρίων καὶ τῶν τελετῶν διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων!

Ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος κ. Ἔδανς εὕρισκει ἀναλογίαν τῶν συμ-
 βόλων, ποῦ ἀνεφέραμεν, μὲ τὰ εὐρεθέντα εἰς τὰ ἱερά τῆς Ἀντιοχείας
 τῆς ἀρχαίας Πισιδίας (εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν) καὶ ἐκφράζει ὑπονοίας.
 ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι ἐκεῖνοι λαοί, εἶχον κοινὰ «Μυστήρια». Καὶ παρα-
 τηρεῖ σχετικῶς ὁ κ. Ἔδανς, ὅτι «πολλάκις τὰ τελετουργικά τυπικά
 μετεβιβάσθησαν εἰς μακρὰν σειρὰν γενεῶν ἀμετάβλητα» Ἡ ὁμοιότης
 ὅμως τῶν συμβόλων ἐμποιεῖ τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν. Σχετικῶς δὲ
 ὁ κρτ.: καὶ ἐνδ.: ἀδ.: Ληνημπήτερ γράφει εἰς τὸ βιβλίον του:
 «Ὅσον καὶ ἂν διέφερον πολλάκις τὰ τυπικά ἀπὸ χώρας εἰς χώραν,
 τὰ σημεῖα ἦσαν παντοῦ καὶ πάντοτε τὰ αὐτά, καθότι εἶναι αἱ κλειδεσ
 τῶν ἱερουργικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἐνυπάρχουν ἀπαράλλακτα ὀπι-
 σθεν παντὸς μυσταγωγικοῦ συστήματος».

Ἐπειδὴ λοιπὸν γνωρίζομεν, ὅτι πιθανώτατα οἱ ἀρχαῖοι Κρήτες
 εἶχον σχέσιν μὲ τὴν Ἀσίαν, συμπεραίνομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ

είχον και κοινά «Μυστήρια» με μερικούς Ἀσιατικούς λαούς.

Ἄν κατορθώσωμεν νὰ ἐνώσωμεν οὕτω ἕνα - ἕνα τὰ μεγάλα χάσματα τῶν τόπων καὶ τῶν καιρῶν, θὰ πεισθῶμεν, ὅτι τὰ «Μυστήρια», δηλαδή αἱ μυστικαὶ τελετουργίαι, ποῦ ὑπῆρχον εἰς τὴν Κνωσσόν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἐλευσίαν, ἔφθασαν ἕως τῶν Τεκτονιστῶν μετὰ τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῶν τυπικῶν των καὶ τῶν συμβόλων των ἀμετάβλητα.

Καὶ οὕτως ἐρχόμεθα νὰ σκεφθῶμεν ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην θεωρίαν, ἣ ὅποια ὅμως πρακτικῶς ἀκόμη δὲν ἔχει τελείως στηριχθῆ, ὅτι εἶναι κοινὴ ἢ γέννησις ὅλων τῶν «Μυστηρίων» παντὸς καιροῦ καὶ τόπου, κοινὴ ἢ δημιουργία ὅλων τῶν τελετουργικῶν ἢ ἀποκρύφων συμβολισμῶν.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶναι βέβαια παράτολμος. Ἄλλ' εἶναι ἡ μόνη διέξοδος, ἣ δυναμένη νὰ μελετηθῆ διὰ νὰ μᾶς φανερώσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐξικριθῶσῃ, πῶς εἶναι δυνατὴ ἢ ὁμοίτης τῶν Μινωϊκῶν συμβόλων μετὰ τὰ συμβόλα τοῦ Τεκτονισμοῦ.

Τέτοιους περισσότερον μορφωμένοι ἀπὸ ἐμέ, ἄνδρες μετὰ μεγαλύτερον ἐργαστικότητα, ὑπομονὴν καὶ εὐφυΐαν, ἴσως θὰ δυνηθῶν νὰ μᾶς διαφωτίσουν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

(Φ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ)

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ ΩΣ ΤΕΚΤΩΝ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας Buenos Aires λειτουργεῖ Στοιὰ ὑπὸ τὴν εὐστοχον ἐπωνυμίαν «Ἐπιστήμη καὶ Ἔργασία», τιμήσασα μάλιστα τῶν ἡμέτερον ὁμογενῆ, ὄντως χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν τέκτονα, ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον Παππίδην ὡς Β'. Ἐπόπτην.

Κατὰ τὴν συνεδρείαν τῆς 10 παρελθόντος μηνὸς Δεκεμβρίου ὡμίλησε διὰ μακρὴν ὁ ἀδελφός Masiunus Neunager καθηγητὴς προερχόμενος ἐκ Βραζιλίας μετὰ πλείστων φωτεινῶν προβολῶν περὶ συμβολισμοῦ ἐν γένει ὡς καὶ περὶ διαφορῶν καὶ περὶ πλείστων συναφῶν θεμάτων τῆς Ἀποκρυφολογίας, οἷον Κυβάλλας, Ἀλχημείας καὶ Μαγείας κλ. Ἀνατρέχων δὲ εἰς προϊστορικὰς παραδόσεις ὑπεστήριξε, ὅτι ὁ Προφήτης Δανιὴλ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν προδρόμων τῆς Ἐλευθέρως Τεκτονικῆς.

ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ;

Ὁ Τεκτ.: εἶναι ἀδελφότης ὑπὲρ τὰ δόγματα καὶ τὰς διαιρέσεις, καθιστῶσα δυνατὴν τὴν συνεργασίαν καὶ ἀδελφωσιν ἀνθρώπων διισταμένων ἀρχῶν εἰς κοινὴν ὠφέλιμον δράσιν. Ἐὰν εἰς ἕκαστον μεμνημένον ἠδύνατο, νὰ ἐμβάλῃ ἀνάλογον ἐπίγνωσιν τοῦ καταλογισμοῦ, ὅστις βαρύνει αὐτὸν ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι εἶναι Ἐλ.: Τεκτ.: πολλαὶ πράξεις ἀμαυροῦσαι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τὸν Τεκτ.: καὶ τὰ σήματα, δι' ὧν ἐκοσμήθη, δὲν θὰ διεπρόττοντο.

Ἐκαστος Ἐλ.: Τεκτ.: παρατηρῶν τὰ ἐμβλήματα, δι' ὧν περικοσμεῖται, ὄφειλε νὰ ἀναλογίζεται, πόσον μεγάλην σημασίαν τὰ μικρὰ ταῦτα σύμβολα ἐνέχουσι καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κανονίξῃ τὸν καθημερινὸν αὐτοῦ βίον πρὸς τὰ ἐξ αὐτῶν διδάγματα.

Ἐὰν ἕκαστος τῶν εἰσερχομένων διὰ τῆς σεπτῆς θύρας συνελάμβανε τὴν πλήρη σημασίαν τῆς παγκοσμιότητος τῆς μεγάλης ταύτης Ἀδελφότητος, καὶ συνέδεε πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ ἀντανανκᾶ καὶ εἰς τοὺς ἀπωτάτους ἀκόμη ἀδελφικούς ὁμίλους ἐπὶ καλῶ ἢ ἐπὶ κακῶ, δὲν θὰ προσεπάθη νὰ αὐξήσῃ τὴν ἰδίαν ἀξίαν ἐν τῇ Ἀδελφότητι, ἀσκῶν τὰ εὐεργετικὰ διδάγματα τοῦ Τάγματος ἐπὶ μείζον ὡς ἄτομον ;

Ἐὰν ἕκαστος τῶν Διδ.: κατενόει, ὅτι τὰ ἑκατομμύρια ἄλλων ἀκολουθῶν τῶν Τρ.: Μεγ.: Φώτων σέβονται τὴν Αὐτὴν Ὑψίστην Δύναμιν καὶ ἀνελογίζετο τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀδ.: Τεκτ.: πανταχοῦ καὶ πάντοτε, τότε ἡ Ἐλ.: Τεκτ.: δὲν θὰ προὔχῳρει ταχέως πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἄκρου αὐτῆς ιδεώδους «ἐν Θεῷ Πατρὶ καὶ ἀνθρώποις ἀδελφοῖς» ;

Πάντοτε αὐξοῦσα προσοχὴ διδομένη εἰς τὴν Ἐλ.: Τεκτ.: παίδευσιν θὰ ἀπετέλει ἰσχυρὸν παράγοντα τῆς πραγματώσεως τοῦ ιδεώδους τούτου. Ἡ παρόρμησις ἔπρεπε νὰ γίνεται ἐν τῇ Κιανῇ Στ.:

Ἡ περικόσμησις ἑκάστου νεοφωτίστου ἀδελφοῦ καὶ ἡ ἀνανέωσις συγχρόνως τῶν ψυχῶν παλαιῶν ἀδελφῶν μελῶν, ἐν τῇ ζώσῃ γνώσει τῆς παραδόσεως, ἱστορίας, συμβολισμοῦ καὶ ἐνεργοῦ ὀργανικῆς δράσεως τῆς Ἐλ.: Τεκτ.: εἶναι ἡ μνημειώδης ἀποστολή, πρὸς ἣν οἱ ἐξέχοντες τῆς Ἀδ.: καλοῦσιν ἑαυτοὺς μετὰ ζήλου. Ἐκ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν ἰδιαιτέρως, καὶ τῶν συνδεδυασμένων προσπαθειῶν τῶν ἐξεχόντων εἰς πάντας τοὺς κλάδους τοῦ Μεγάλου τούτου Ὄργανισμοῦ πρὸς μείζονα συνεργασίαν, ἀνασύνταξιν καὶ ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν, ἀναμένομεν μέγα κοινὸν πνεῦμα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν τοῦ παγκοσμίου τούτου σωματείου ἀδ.: καὶ προαγωγὴν τῆς ἀντιλήψεως τῶν κοινῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς ἀδελφούς των, πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ τὴν παγκοσμιότητα τοῦ δόγματος, ἐν συντόμῳ «ἐλευθεροτεκτονικὴν συνείδησιν». — Canton Bulletin.

ΑΝΤΡΟΝ

Ἐν τῇ ἀποκρυφολογίᾳ εἶναι ὁ μυστικός τόπος, ἐν ᾧ τὸ πνεῦμα τῆς φύσεως περιπλανᾶται ἄχρις οὗτου εὖρη τὴν Ἄτραπὸν, ἣτις θὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸ διὰ τῆς ζωώδους ὑποστάσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην. Εἶναι τὸ μυστηριώδες μέρος, ἐν τῷ ὁποίῳ περιφέρεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀναπτύξῃ καὶ ἀφυπνίσῃ τὰς εἰς τὸ ἔνδον αὐτῆς ἐν λανθανούσῃ καταστάσει εὐρισκομένους δυνάμεις καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἐνοποίησις αὐτῆς μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου καὶ ἡ συνειδητὴ ἔνωσις αὐτῆς μετὰ τοῦ Μεγάλου Παντός. Μὲ ἄλλας λέξεις τὸ ἄντρον ἀναφέρεται εἰς τοὺς δημιουργικούς τῆς φύσεως νόμους, οἵτινες ρυθμίζουν τὰ τῆς γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς Μικροκόσμου, τὰ τῆς τοῦ Σύμπαντος ὡς Μακροκόσμου καὶ τὰ τῆς τοῦ ἀρχικοῦ αἰτίου ὡς ἀρχετύπου καὶ ἐκφράζει ἀλληγορικῶς τὸ ἀπαρχδιάστον τῆς κατοικίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ ὡς καὶ πᾶν προῖόν ἀποκρύφου γνώσεως, τὸ ὁποῖον ἔνδον αὐτοῦ οἰκεῖ. Ἡ σημασία αὕτη τοῦ Ἄντρον ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ ἀρχαῖα καὶ νεώτερα μυστήρια. Οὕτω τὸ ἄντρον ἀποκαλεῖται ἐν μὲν τοῖς Ἑλληνικοῖς μυστηρίοις «*Δαβύρινθος*» ἢ καὶ «*Φυλακὴ Διὸς ἢ Ταύρου*» ἔχει δὲ μεγάλην σχέσιν πρὸς τὴν Ἀριάδνην, ἣ, ὡς *Νικόμαχος* ὁ Πυθαγόρειος λέγει, πρὸς τὴν *Παρθενίαν τῆς Ἀθηνᾶς*, ἐν δὲ τοῖς Αἰγυπτιακοῖς «*Κόσμιος οἶκος Ὁρου*» καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Θεότητα Ἀθῶρ, ἣτις ἱερογλυφικῶς ἀπεικονίζεται διὰ τοῦ γράμματος BETH. Τὴν θέσιν δὲ τῆς Ἀριάδνης, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἀθῶρ τῶν ἀρχαίων μυστηρίων κατέχει ὁ *Λόγος* ἐν τοῖς νεωτέροις, ὅστις κατὰ τὰ τυπικὰ εὔρηται ἐν τῷ εἰκονογραφικῶς ἀπεικονίζοντι τὸ Ἄντρον στόματι τοῦ Λέοντος. Τὰς εἰς τὰς τρεῖς γενέσεις ἀναφερομένης ἐννοίας τοῦ ἄντρον ἀπαντῶμεν εἰς τὰ ἡθῆ, τὰ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων λαῶν. Οὕτω πκρὰ τοῖς Παταγῶσιν ἔτι καὶ σήμερον σώζεται ἡ δοξασία, καθ' ἣν οἱ Θεοὶ ἐν τοῖς Ἄντροις οἰκοῦσι, πᾶσα δὲ δημιουργία ἐκ τῶν Ἄντρον προήλθε. Τὰ αὐτὰ καὶ οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ Ἁγίου Δομίγγου φρονοῦσι ἰσχυρίζόμενοι, ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἐκ τῶν δύο Ἄντρον τῆς νήσου των ἐξῆλθον. Τὴν ἀνθρωπογονικὴν αὐτῆν τῶν Ἄντρον σημασίαν συναντῶμεν καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ, ἐν ἣ τὰ Ἄντρον ἐθεωροῦντο ὡς τόποι ἱεροὶ ἔχοντες φυσικὴν ἅμα καὶ πνευματικὴν ἔννοιαν (Δευτερονομ. XX XI 11-18 καὶ Ἡσαΐα Γ 1-2).

Εἰς τὰς Βέδας (III 115-116) τὸ Ἄντρον μᾶς παρουσιάζεται ὡς νυκτερινὴ τῶν Θεῶν κατοικία. Εἰς τὸν ὕμνον μάλιστα πρὸς τὸν Θεὸν

τοῦ πυρός Agni ὁ νυκτερινὸς ἥλιος παρομοιάζεται πρὸς βραχῶδες Ἄντρον, τὸ ὁποῖον κρύπτει εἰς τὰ κοιλιώματά του τὰς ἀγελάδας τοῦ ἡλίου. Οἱ ἄρχαῖοι Μεξικανοὶ (Hist, eccl. indiana. Mexica 1870 σ. 145) θεωροῦσι ὡς κοιτίδα τῆς φυλῆς των ἱερὸν τινα τόπον ὀνόματι Chicomotzoc, τοῦτέστι τόπον τῶν 7 ἄντρων.

Ἡ συμβολικὴ τοῦ κόσμου πράξις δι' Ἄντρων ἔχει καθαρῶς Ἑλληνικὸν χαρακτήρα. Κλασσικὸς δὲ τύπος τῆς παραστάσεως ταύτης εἶναι τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (XIII 101) μνημονευόμενον Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀλληγορικὴν ἔννοιαν μᾶς δίδει ὁ Πορφύριος. Οἱ ἄρχαῖοι, λέγει ὁ νεοπλατωνικὸς οὗτος φιλόσοφος, τὰ Ἄντρα τῷ κόσμῳ καθιέρουν καὶ σύμβολον μὲν τῆς ὕλης τὴν γῆν ἐτίθεντο, τὸν δὲ ἐκ τῆς γῆς γινόμενον κόσμον διὰ τῶν Ἄντρων παρίστων. Τῆς ὕλης ἕνεκα, προσθέτει ὁ αὐτός, ὁ κόσμος εἶναι σκοτεινὸς καὶ ἡεροειδῆς ἐκλήθη δὲ καλὸς καὶ ἐπέραστος διὰ τὴν τοῦ εἴδους συμπλοκὴν καὶ διακόσμησιν. Ὡς δὲ ὁ κόσμος εἶναι διμερῆς (αἰσθητὸς καὶ νοητὸς) οὕτω καὶ τὸ Ἄντρον εἶναι δίθυρον, οὐδέποτε δέ, ὡς λέγει, ὁ Πορφύριος, μονόθυρον καὶ τὴν μὲν κάτω θύραν ἔχει προορίσει διὰ τὸν αἰσθητὸν κόσμον (διὰ τὴν κάθοδον τῶν ἀνθρώπων), τὴν δὲ ἄνω διὰ τὸν νοητὸν (τὴν ἀνοδὸν δηλ. αὐτῶν ὡς θεῶν) Ἡ θεωρία τοῦ διθύρου τοῦ Ἄντρου ἢ ἀναπτυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ προμνημονευθέντος νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου συγγενεῦει τὰ μάλιστα πρὸς τὴν συμβολικὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Μεγάλου τῶν Ἀλχημιστῶν ἔργου τὴν ὡς ἐξῆς περιγαφομένην «Ἄνω τὰ οὐράνια (νοητὸς κόσμος) κάτω τὰ ἐπίγεια (αἰσθητὸς κόσμος) δι' ἄρρενος καὶ θήλειος (Ἐνιατὸς δισύνθετος κόσμος) τὸ Πᾶν ἐπετελέσθη». Παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ὀφειλομένον νὰ διακρίνωμεν τὰ ἄδύτα (ἄντρα τοῦ νοητοῦ κόσμου), ἐν οἷς ἔλατρεύετο τὸ θεῖον καὶ ἐδιδάσκοντο τὰ περὶ Θεῶν τῶν κυρίως ἄντρων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν αἰσθητὸν κόσμον. Τὰ ἄντρα τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου πρὸς διάκρισιν τῶν ἀδύτων ἐκαλοῦντο κατὰ γαῖαν ἢ καὶ σπηλαιώδη, καθόσον ὡς ὁ Πλάτων ἐν τῷ Ζῷ τῆς Πολιτείας του βιβλίῳ μαρτυρεῖ, ὁμοιάζον τῇ οἰκῆσει δεσμοτηρίου.

Τὸ Ἄντρον δὲν εἶναι ὅμως σύμβολον τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιστοιχοῦσῶν πρὸς αὐτὸν ἐγκοσμίων καὶ ἀοράτων δυνάμεων. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς μάλιστα προσθέτει, ὅτι τὸ ἄντρον εἶναι ἀλληγορικὴ παράστασις τῶν ψυχοπομπῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἀφανείας αὐτῶν, ἣν προσωποποιεῖ ὁ Θεὸς Ἑρμῆς.

Κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄντρου εἶναι τὸ πετρῶδες, τὸ σκοτεινὸν καὶ τὸ δίσυρον. Τοῦτο παρατηρήσαντες οἱ ἄρχαῖοι καθιέρωσαν τὰ Ἄντρα εἰς τὰς ἐφορευοῦσας τῶν ὑδάτων καὶ τῶν πηγῶν Ναϊάδας καὶ

Πηγαίας νύμφας, αΐτινες ἀλληγορικῶς παριστῶσι τὰς εἰς γένεσιν ἰούσας ψυχάς. Οὐ μόνον δὲ τὰς ψυχὰς τὰ Ἄντρα συμβολίζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς θεότητας ἢ τὰ θεόπνευστα ἐκεῖνα πρόσωπα, ἅτινα γεννῶνται, συνέρχονται, θνήσκουσι καὶ ἀνίστανται, ὅπως καθοδηγήσωσιν τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ δεῖξωσιν αὐτῇ τὴν ἄνευ ἐλιγμῶν συντομωτάτην ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν συνειδητὴν ἔνωσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τὰ πρόσωπα ταῦτα τεχνικῶς ἐν τῇ Θεοσοφίᾳ καλοῦνται Μεγάλοι Ἐκπαιδευταί.

Διὸ ἀνέκαθεν τὰ Ἄντρα ἐθεωρήθησαν ὡς οἱ καταλληλότεροι τόποι διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ παλαιοὶ ἡμῶν πρόγονοι καὶ ἱερεῖς ἐν αὐτοῖς ἰδρύσαντο, ἐν οἷς καὶ μυστήρια ἐτελοῦντο.

Τὰ σημαντικώτερα τούτων εἶναι τὸ ἐν Ὠγυγίᾳ μυθολογικὸν τῆς Καλυψοῦς Ἄντρον, τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Πανός τοῦ Λυκείου, τὸ ἐν Νάξῳ τοῦ Διονύσου, τὸ Ἰδαῖον ἄντρον, ἐν ᾧ ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς καὶ ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τοῦ Ἰδα (Σχολ. Πινδ. Ὀλ. V 42), τὸ Ἄντρον τοῦ Τροφωνίου ἐν Λεδαδείᾳ, τὸ Πλουτώνειον Ἄντρον, τὸ τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὸ Δικταῖον ἄντρον (Διον. Ἄλικ. II 61), τὸ Ἄντρον τοῦ Ληθαίου Ἀπόλλωνος (Παυσ. X. 32 34), τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Ἥλιδος, τὸ Ἄντρον τοῦ Πανός καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν (Παυσ. I. 28 4), τὸ Κωρύκειον Ἄντρον (Αἰσχ. Εὐμ. 22 καὶ Ἡροδότου VIII 6), τὸ ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι τοῦ Ὀιδίου XIX 188), Virginis Antrum, τὸ Ἄντρον τῆς Ναζαρέτ καὶ ἡ μυστηριώδης ἐν αὐτῷ σύλληψις, τὸ Ἄντρον τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἡ μυστηριώδης γέννησις, τὸ Ἄντρον τὸ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ Κρανίου καὶ τὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἰησοῦ κλπ.

Ὁ ἐκ Πέτρας Θεὸς Μίθρας πάντοτε σχεδὸν ἐν ἄντροις καὶ σπηλαῖσι ἐλατρεύετο. Συνηθέστατον δὲ ἐν τῇ Μιθραϊκῇ καὶ ζωροαστριῆ λατρείᾳ εἶναι αἱ λειτουργίαι νὰ τελῶνται ἐν αὐτοφύεσιν ἢ χειροποιήτοις ἄντροις. Τὰς μυστικὰς σχέσεις τὰς ἐνυπαρχούσας μετὰ τῶν ἄντρον τῶν συμβολιζόντων τὸν διμερῆ κόσμον καὶ τῶν ἄντρον τῶν καθημερινῶν τόπων τῆς λατρείας μᾶς παρέχει ὁ εἰς τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας ψευδοσοφικὸς ὕμνος.

Καὶ ἐν τῷ τεκτονισμῷ τὸ ἄντρον ἔχει μεγάλην συμβολικὴν σημασίαν. Ταύτην οἱ μύσται θὰ ἀντιληφθῶσιν, ἐὰν ἐρευνήσωσιν τὸν λόγον, δι' ὃν Δον εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ὁ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Συμπαντος ἀναφερόμενος τεκτονικὸς νῆος παρίστατο ἐν τοῖς τυπικοῖς ὡς ἄντρον, καὶ Βον ὅτε ἐν ἄντρον φρονεῦνται οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, οἱ ἀλληγορικῶς περὶ τῶν τῆς ἀμάθειαν, τὰς προλήψεις καὶ τὸν θρησκευτικὸν φανατισμὸν.

ΑΝΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΣΤΟΑΣ

ΣΕΠΤΗ ΣΤΟΑ ΖΗΝΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΕΜΕΣΣΟΥ

Ὁ ρήτωρ τῆς Στοᾶς Ζήνων Ἀδ.: Εὐέλθων Πιπυλίδης ἐπόμενος τῷ ἄρθρῳ 36 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου συνέταξε καὶ ἀπήγγειλε ἐν τακτικῇ συνεδριάσει ἐκθεσιν περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς καταστάσεως τῆς Στοᾶς, ὑποβληθεῖσαν εἴτα πρὸς τὴν Μεγάλην Ἀντιολὴν καὶ διαβιβασθεῖσαν παρ' αὐτῆς πρὸς τὸν Πυθαγόραν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἐκτὸς τοῦ κυρίου σκοποῦ τῆς ἐν περιλήψει ἀναγραφῆς τῶν κυριωτέρων ἐργασιῶν τῆς Στοᾶς προτάσσει τεκτονικὰς τινὰς ὑποθήκας ἀρκούντως διδικτικὰς διὰ τὴν ἀρμονικὴν λειτουργίαν καὶ πρόοδον πάσης Στοᾶς, διὰ τοῦτο ἐκρίθη ἐξαιρετικῶς ὡς ἀξία δημοσιεύσεως, ὡς ἔπεται.

Ὡς γνωστὸν ἡ ἡμετέρα Σεπ.: Στ.: εἶναι τὸ ἀρχαιότερον ἐν Κύπρῳ Ἑλληνικὸν Τεκ.: Ἐργαστήριον, ἔξ οὗ τὰ Τεκ.: φῶτα μετελαμπαδεύθησαν ἀνὰ τὴν Νῆσον ταύτην, ἐν ἣ λειτουργοῦσιν εὐδοκίμως σήμερον πλεῖστα ἀνώτερα καὶ κατώτερα Τεκ.: Ἐργαστήρια. Αἱ ἱερὰ παραδόσεις αὗται τοῦ Μητροικοῦ Κυπριακοῦ τεμένους τοῦ ΖΗΝΩΝΟΣ ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰ ἔνεργα αὐτοῦ μέλη ὑποχρέωσεις καὶ καθήκοντα, ὅπως κρατήσωσιν ἀμετάπτωτον καὶ θερμὸν τὸν Τεκ.: ζῆλον καὶ τακτικὴν τὴν κατὰ τὰς συνεδριάσεις φοίτησιν. Μετὰ βαθυτάτης ὁμως λύτης παρατηρῶ, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίᾳ ἔτη μικρὸς ἀριθμὸς ἀδελφῶν προσήρχετο κατὰ τὰς τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους συνεδριάσεις τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς, πρᾶγμα ὅπερ πλειστάκις ἔδωκεν ἀφορισμὸν τόσον εἰς τὸν ἔνδ.: ἄδ.: μέγ.: ἐπιθεωρητὴν, ὡς καὶ εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς Σεβασμίους νὰ διατυπώσωσι παρατηρήσεις καὶ νὰ συστήσωσι τὰ δέοντα πρὸς τοὺς Φιλτ.: ἀδελφούς.

Τὸ λυπηρότερον εἶναι, ὅτι ὀλίγιστοι ἐκ τῶν προφῆν Σεβασμίων τῆς Σεπ.: ταύτης Στοᾶς φοιτῶσι κατὰ τὰς συνεδριάσεις καὶ τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἀπὸ Τεκ.: ἀπόψεως σοβαρὸν, καθ' ὅσον τυγχάνει οὐχὶ καλὸν παράδειγμα τοῖς νεοφύτοις καὶ λοιποῖς Φιλτ.: ἀδελφοῖς, ὧν μεγάλως ψυχραίνει τὸν Τεκ.: ζῆλον. Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀληθοῦς Τέκτονος δὲν περατοῦται εἰς τὴν παρέλευσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς πρώτης ἔδρας τῆς Στοᾶς, ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ Τεκ.: ὑποχρέωσις πρὸς διατρέψωσιν θερμοτέρου ζήλου καθίσταται μεγαλυτέρα πρὸς ἀπομίμησιν τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν, εἰς ὧν τὴν χεῖρά δὲν ἀνετέθη εἰσέτι ἡ πρώτη σφύρα τοῦ Ναοῦ.

Ἐχω καθῆκον νὰ υποβάλω τὰς πράγματι λυπηρὰς ταύτας παρατηρήσεις ὑπὸ τὸ πνεῦμα πάντοτε τῆς ἀδελφικῆς συγκαταβάσεως καὶ ὀφείλω νὰ τονίσω, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι βεβαίως ἀπελπιστικόν, ἐφ' ὅσον μετὰ πραγματικῆς εὐχαριστήσεως καὶ πλήρης ἐλπίδος παρατηρῶ, ὅτι κατὰ τὸ παρὸν Τεκτ.: ἔτος ἢ φοιτήσις πλείστων ἀδελφῶν εἶναι τακτικώτερα καὶ αἱ συνεδριάσεις πολυπληθέστεραι τῶν κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη τῆς τελευταίας περιόδου, εἰς ἃ κυρίως ἀναφέρομαι. Τὸ εὐχάριστον γεγονός τῆς ἐφετεινῆς τακτικῆς φοιτήσεως ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν παρότρυνσιν τοῦ ἀκαμάτου μας Φιλτ.: ἀδ.: Σεβασμίον, οὐτινος ὁ Τεκτ.: ζῆλος ἀποτελεῖ πρότυπον θαυμασίας ἀπομιμήσεως εἰς ἅσας τὴν Στοάν, ἣτις καλῶς ποιούσα ἐπανεξέλεξε τοῦτον καὶ ἐφέτος ὡς Σεβάσμιον, ἐπὶ δύο συναπτά Τεκτ.: ἔτη.

Ὅφείλω μετὰ λύπης μου ἐπίσης βαθεῖας νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπα στενωτέραν τὴν μεταξὺ τῶν φιλτ.: ἀδ.: ἀλληλεγγύην καὶ θερμοτέραν τὴν ἀγάπην, ἣν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μνουμένους ὁ ἱερός Τεκτ.: δεσμός. Παρακαλῶ νὰ μοι ἐπιτραπῇ, ὅπως, ἐν πνεύματι πάντοτε ἀδελφικῶ παρατηρήσω, ὅτι ἡ χαλάρωσις τῆς Τεκτ.: ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, ἣτις ὀφείλει νὰ κυριαρχῇ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς, ἔχει ὡς πρότιστον αἴτιον τὰς ἐν τῇ κοινονίᾳ κομματικὰς διαιρέσεις, τὴν μάλιστα δηλ. ἐκείνην, ἐξ ἧς ὁ Ἑλληνισμὸς καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν πολλὰ ἔπαθε. Τὸ εὐχάριστον εἶναι, ὅτι ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Σεπ.: μας Στ.: οὐδέποτε ὁ κομματισμὸς εἶχεν ἐμφανῆ ἐκδήλωσιν καὶ οὐδέποτε ἐμάνθη ὁ ἱερός οὗτος χῶρος ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους φανατισμὸν. Ἐκεῖνο, ὅπερ προτίθεμαι νὰ κεντηριάσω εἶναι, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀμνήτῳ κοινονίᾳ παράστασις ἡμῶν τῶν Τεκτόνων διηρημένων καὶ οὐχὶ σπανίως ἀλληλοπολεμουμένων δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστος, δίδει μάλιστα λαβὴν εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους νὰ μᾶς χαρακτηρίζουν, ὡς ἀνθρώπους κατὰ τύπους μόνον ἀδελφικῶς συνδεδεμένους, ἐν ᾧ εἰς τὰς ψυχὰς μας βόσκει ὁ σάραξ τῆς ἐχθρότητος καὶ τῆς ἀλληλομάχης. Ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς δὲν δεσμεύει τὰς συνειδήσεις τῶν μελῶν του οὔτε πειθαναγκάζει ταῦτα νὰ ὑποβάλλωνται εἰς περιορισμοὺς γνωμῶν καὶ ἀντιλήψεων, ἐν τούτοις ὅμως εἶναι γεγονός, ὅτι αἱ τοιοῦτου εἶδους διαιρέσεις καὶ ἀντεγκλήσεις ἀφίνουσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων φυσικῶς ποιάν τινα ψυχρότητα, ἣτις οὐδόλως ἀρμόζει εἰς Τέκτονας, δόντας ὄρκον ἱερὸν ἀγάπης ἀνυποκρίτου, ἀλληλεγγύης καὶ ἀφοσιώσεως ἀρρήκτου πρὸς ἀλλήλους. Εὐτυχῶς τὰ μέλη τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς διακρίνονται ἐν τῇ Κοινωνίᾳ ταύτῃ καὶ λόγῳ ἡθους καὶ λόγῳ μορφώσεως καὶ πρὸ παν-

τὸς λόγῳ ὑπερόχων ψυχικῶν διαθέσεων καὶ θὰ εἰσηγούμενη πρὸς τὴν ὀλομέλειαν τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς, ὅπως συντόμως ἐκλεγῆ Συνδιαλλακτικὴ ἐπιτροπεία ἐκ σοβαρῶν προσώπων ἔχουσα τὴν ἐντολὴν νὰ πλησιάσῃ τοὺς δι' οἰονδήποτε λόγον πρὸς ἀλλήλους ψυχρανθέντας ἀδελφούς καὶ νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς ἄρσιν τῶν παρεξηγήσεων καὶ σύσφιγξιν τῶν πρὸς ἀλλήλους ἀδελφικῶν δεσμῶν, ὡς ἀρμόζει εἰς πραγματικούς Τέκτονας, εἰς Μέλη τῆς ἱερωτέρας πνευματικῆς ἐνώσεως τῶν λογικῶν ὄντων ἀνὰ τοὺς αἰῶνας!

«**Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν!**»

Αἱ ἱεραὶ αὐταὶ ἐπιταγαὶ εἶναι τὸ θέμεθλον, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ καλλιπρεπὲς ἠθικὸν οἰκοδόμημα τῆς διδασκαλίας τοῦ ἡμετέρου Τάγματος. Ἄνευ τούτων ἡ ἡμετέρα Ἀδελφότης μένει γυμνὴ τοῦ ὑψίστου ἠθικοῦ της μεγαλείου καὶ καταπίπτει εἰς τὴν πεζότητα τῶν ξηρῶν τύπων καὶ τῆς κατὰ συνθήκην ὑποκρισίας. Τοῦτο ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν παντὸς κοινοῦ ἀνθρώπου, κατὰ μείζονα δὲ λόγον πᾶς Τέκτων ὀφείλει νὰ τὸ ἔχῃ ἐρριζωμένον εἰς τῆς ψυχῆς του τὰ βάθη καὶ εἰς πᾶσαν προᾶξιν του νὰ τὸ καθιστᾷ ῥυθμιστὴν τῆς ὅλης ζωῆς καὶ στάσεως τόσον ἀπέναντι τῶν ὁμοίων του, ὅσον πρὸ παντὸς ἀπέναντι τῶν ἀδελφῶν του.

Θὰ λογίζομαι ἄγαν εὐτυχῆς, ἂν ἡ παροῦσά μου εἰλικρινὴς εἰσήγησις εὔρη, ὡς πέποιθα, ἀπήχησιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν φιλτ.: ἀδελφῶν καὶ τύχη συντόνου ἐφαρμογῆς.

Κατὰ τὸ παρελθὸν Τεκτ.: ἔτος, Φίλτ.: Ἀδ.: Σεβάσμιε, ἡ ἡμετέρα Σεπ.: Στοὰ ἐτέλεσεν ἐν πάσῃ σεμνοπροεπείᾳ καὶ συμφώνως πρὸς τὰς καθιερωμένας διατάξεις τοῦ περὶ Τελετῶν Τεκτ.: Τυπικοῦ Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν εἰς τὴν αἰωνίαν Ἀνατολὴν ἀπελθόντων Ἀδελ.: Τεκτόνων. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Μνημοσύνου τούτου ὠμίλησε συγκινητικώτατα διὰ τὸν εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολὴν μεταστάντα περιλάμπρον Ἀδ.: **Ἰωάννην Μαργαρίτην** ὁ ἔνδ.: Ἀδ.: Μέγ.: Ἐπιθεωρητῆς Χριστοφόρος Τορναρίτης, ὅστις ἐπίσης ἐμνήσθη τοῦ μεταστάντος διαπρεποῦς ἀδελφοῦ καὶ ἐπὶ ἔτη μακρὰ διατελέσαντος Ὑπ.: Ταξ.: **Ἐμμανουὴλ Γαλάνη** καὶ τέλος ἔσπεψε διὰ δαφνίνου στεφάνου τὴν εἰκόνα τοῦ ἀειμνήστου ἥρωος τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἐλευθερίας, πρώην Δημάρχου Λεμεσοῦ καὶ Σεβασμίου τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς **Χριστοδούλου Σώζου**, εἰκότως προσφωνήσας. Κατὰ τὸ μνημόσυνον ἐκεῖνο καλλιπέστατα ὠμίλησεν ἐπίσης ὁ τότε Πήτωρ τῆς Στοᾶς καὶ νῦν Βος Ἐπόπτης Φίλτ.: Ἀδ.: Κρίτων Τορναρίτης.

Κατὰ τὸ παρελθὸν Τεκτ.: ἔτος ἔκαμαν ἀπὸ Στοᾶς ἐποικοδομητικὰς ἐκ περιτροπῆς διαλέξεις οἱ ἑξῆς Ἀδελφοί :

Ἐὶ Ἀδελφὸς **Χρ. Τορναρίτης**

1ον **Περὶ Συμβολισμοῦ τοῦ Αου Βαθμοῦ.**

2ον **Παρακελεύσεις πρὸς τοὺς νέους Τέκτονας.**

Ἐὶ Ἀδελφὸς **Κρίτων Τορναρίτης** τότε Ρήτ.: καὶ νῦν Β'. Ἐπ.: τῆς Στοᾶς μας.

1ον **Περὶ τῆς ρήτρας «Laboremus».**

2ον **Περὶ τοῦ «Γεννηθῆτω Φῶς!»**

3ον **Διαφόρους ὁμιλίας πρὸς τοὺς Νεοφύτους.**

Καὶ ὁ Ἀδελφὸς **Εὐέλθων Γ. Πιτσιλίδης** νῦν Ρήτωρ καὶ τότε Αὐτὸς Ἐπόπτης τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς ἔκαμε τὰς ἑξῆς διαλέξεις :

1ον **Περὶ Ρωμικῶν Κολλεγίων.**

2ον **Περὶ Τεκτ.: Σημάτων.**

3ον **Περὶ Τεκτ.: Συμβολισμοῦ.**

4ον **Περὶ Ἰνδικῶν Μυστηρίων.**

5ον **Περὶ Χαλδαϊκῶν Μυστηρίων.**

6ον **Περὶ Αἰγυπτιακῶν Μυστηρίων.**

7ον **Περὶ Ἰουδαϊκῶν Μυστηρίων.**

Φρονῶ κατὰ ταῦτα, Φίλτ.: Ἀδ.: Σεβάσμιε, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἢ ἀπὸ Στοᾶς διδασκαλία ἦτο ἀρίστη, δεδομένου, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄνω ἐποικοδομητικῶν πραγματειῶν, ἐγένετο ἀνὰ πᾶσαν μῆσιν τακτικὴ μετάδοσις τῶν Τεκτ.: γνώσεων εἰς τοὺς Νεοφύτους. Ἐν ἐκ τῶν κοινωφελεστέρων ἔργων τῆς ἡμετέρας Σεπ. . Στοᾶς εἶναι ἡ ἀπὸ τετραετίας Ἰδρυσις καὶ ἑξακολουθήσις τῆς λειτουργίας Νυκτερινῆς Σχολῆς, ἐνθα διδάσκονται τὰ τέκνα τῶν ἐργατικῶν τάξεων. Ἡ ἡμετέρα Σεπ.: Στοὰ ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὠραῖον λόγιον, ὅτι **«τελειότερος ἄνθρωπος ἐστὶν ὁ τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ χρησιμότερος»** ἐπίλαισε κατὰ πολλαπλῶν οἰκονομικῶν ἰδία δυσχερειῶν καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ὑπέροχον ἔργον τῆς ἰδρύσεως τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς, ἕξ ἧς ἐφωτίσθησαν καὶ ἑξακολουθοῦσι μανθάνοντα γράμματα τὰ τέκνα τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου διὰ νὰ καταστῶσιν οὕτω χρήσιμα κοινωνικὰ Μέλη μὲ σχετικά ἐφόδια πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὀφείλω νὰ ἐξάρω τὸν ζῆλον τοῦ κατὰ τὴν Ἰδρυσιν τῆς Νυκτερινῆς μας Σχολῆς διατελέσαντος Σεβασμίου τῆς Σεπ.: Στοᾶς Φίλτ.: ἀδ.: Κ. Σωτηριάδη καὶ νὰ κάμω εὐφημον μνεῖαν τῶν διαδόχων ἐκείνου Σεβ.: ἀδ.: Δ. Νικολαΐδη καὶ Α. Ἐλευθεριάδη,

ὡς καὶ τοῦ νῦν Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Ἐνδ.: Ἀδελ.: Χρ. Τορναορίτη, εἰς τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ ἀπρόσκοπτος λειτουργία τῆς Κοινωφελοῦς ταύτης Σχολῆς, δι' ἣν πράγματι δικαιούται νὰ σεμνύνεται ἡ Σεπ.: μας Στοά.

Γενικῶς ἡ **Πνευματικὴ Κατάστασις** τοῦ Σεπ.: μας Ἐργαστηρίου εἶναι ἀρκετὰ καλή, ὁ δὲ κορμὸς τῆς Ἀγαθοεργίας ἔρχεται καταλλήλως ἀρωγὸς εἰς τὸ πενόμενον καὶ πάσχον μέρος τῆς καθ' ἡμᾶς Κοινωνίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν **Ὑλικὴν Κατάστασιν** τῆς Σεπ.: μας Στοᾶς δύναμαι ἐκ τοῦ εἰδικοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν ἀπογραφῶν καὶ τῆς ἐπὶ τούτῳ Ἐπιτροπείας νὰ ἐξαγάγω τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἱ πρόσοδοί μας μόλις δύνανται νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰς ἐπιβεβλημένας δαπάνας. Ἡ ὕλικὴ Κατάστασις τῆς Στοᾶς μας δὲν εἶναι τόσον ἀνθηρὰ, ὡς ἄλλοτε. Τοῦτο κυρίως ὀφείλεται εἰς δύο λόγους: Πρῶτον, διότι ὑπέστημεν ὑπερόγκους δαπάνας διὰ τὴν μεταφορὰν καὶ ἐγκατάστασιν τοῦ Ἐργαστηρίου μας εἰς τὸ σημερινὸν λαμπρὸν Τεκτ.: Μέγαρον, εἰς τὴν πολυτελεῖ διασκευὴν καὶ ἐπίπλωσιν τοῦ ὁποίου διεθέσαμεν ἀρκετὰ διὰ νὰ τὸ καταστήσωμεν μίαν ἐκ τῶν καλλιτέρων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων Στοῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὡς κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τυγχάνει. Δεύτερον διότι ἄλλοτε ἡ Στοά τοῦ Ζήνωνος ἦτο ἡ μόνη ἐν Κύπρῳ Ἑλληνικὴ, Στοά καὶ περιλάμβανε μέγαν ἀριθμὸν ἐνεργῶν Μελῶν ἀνα τὴν Νῆσον, ἐν ᾧ σήμερον μὲ τὴν ἴδρυσιν διαφόρων Ἑλληνικῶν Στοῶν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις οἱ ἑκασταχοῦ ἀδελφοί, ἀποσυρθέντες ἐκ τῆς ἡμετέρας Στοᾶς, υἰοθετήθησαν εἰς τὰ ἐν ταῖς ἑαυτῶν πόλεσιν ἰδρυθέντα νέα Τεκτ.: Ἐργαστήρια καὶ οὕτω αἱ πρόσοδοί μας σημαντικῶς ἠλαττώθησαν.

Περαίνων τὴν ἔκθεσιν ταύτην, Φίλτ.: Ἀδ.: Σεβάσμιε, ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν εἰς τοὺς ὀτρηνοὺς Ἐργάτας τοῦ Πνευματικοῦ τούτου Ἐργαστηρίου, ὅτι εἶναι τέκνα Μητρικῆς Στοᾶς, ἐχούσης παραδόσεις περιλάμπους εἰς τὸν κατὰ Κύπρον Τεκτονισμὸν καὶ τὰς ἱεράς ταύτας παραδόσεις ἔχουσι καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ κρατήσωσιν ὑψηλά, ὡς ἄλλως τε ἀρμόζει καὶ ἐπιβάλλεται εἰς ὁπαδοὺς ὑψίστων διδαγμάτων καὶ ἰδεολογίας ἀγνῆς καὶ ὠραίας.

Σ.: ΣΤΟΑΙ «ΜΕΛΗΣ» ΚΑΙ «ΠΛΕΙΑΣ»

Δύο νεότεραι προσετέθησαν κατ' αὐτὰς εὐέλπιδες Στοαὶ ἐν Ἀθήναις. Ἀμφότεραι ἰδρύθησαν ὑπὸ τῶν προσελθόντων καὶ ταχθέντων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος με-

λῶν Συμωναίας Στοᾶς «Μέλης», ἥτις ἀπὸ μακροῦ χρόνου εὐδοκίμως ἐλειτούργει ἐν Σμύρῃ κατὰ τὸ Σκωτικὸν μάλιστα Δόγμα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Γαλλίας καὶ πολλὰς προσήνεγκεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν παγκόσμιον Ἀδελφότητα καὶ εἰς τὴν Συμωναϊκὴν κοινωνίαν. Ἡ Στοὰ αὕτη, ἐπειδὴ τὰ πλείστα τῶν μελῶν αὐτῆς προσέφυγον εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἐθνικὴν καταστροφὴν, εἶχε ζητήσῃ καὶ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος προσωρινὴν φιλοξενίαν, ἐπὶ τῇ ματαίᾳ ἐλπίδι μελλούσης ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτῆς. Παραδόξως ὅμως κατὰ παράνομους καὶ πλάνην οἰκτρὰν ἐνόμισαν οἱ προεστῶτες ταύτης, ὅτι ἢ παρασχεθεῖσα προσωρινὴ φιλοξενία ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπὶ μακρὸν παρὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα, καθ' ἃ Στοὰ ὑπαγομένη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τεκτονικῆς τινος δυνάμεως δὲν δύναται νὰ λειτουργῇ ἐν ξένη χώρᾳ, ἐκτὸς ἐὰν προϋπῆρξε τῆς αὐτονομίας τῆς χώρας ἢ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἰδρύσεως ἰδίας τεκτονικῆς δυνάμεως. Καὶ ἡ μὲν Μεγάλη Ἀνατολή τῆς Ἑλλάδος παρέτεινε τὴν ἀνοχὴν αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ Μεγάλη Ἀνατολή τῆς Γαλλίας, ὑφ' ἣν ὑπήγετο ἀνεκὰθεν ἡ Στοὰ Μέλως ἐπιδεικνύουσα τὴν ὀφειλομένην εὐλάβειαν πρὸς τὰ τεκτονικὰ θέσμιμα προέβη εἰς τὴν δέουσαν ἀπόφασιν, ὅπως καταλύσῃ τὴν Στοὰν ταύτην, ἐὰν ἤθελε παρατείνειν ἐργασίας πέραν τῆς 15 παρόντος μηνὸς Μαρτίου. Μετὰ τοῦτο οἱ Ἀδελφοὶ πάντες τοῦ «Μέλως», ἅμα ὡς ἔλαβον γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Μεγάλης Τεκτονικῆς Δυνάμεως, ὑφ' ἣν ὑπήγοντο, βαρέως φέροντες, ὅτι κατὰ πλάνην συνείργουν εἰς ἔκνομον προᾶξιν φιλοτίμως ἔσπευσαν νὰ τακτοποιήσωσιν ὡς ἀγαθοὶ καὶ χρηστοὶ Ἐλεύθεροὶ Τέκτονες. Ἀλλὰ ἀντὶ μιᾶς Στοᾶς, ὅπερ θὰ ἦτο προτιμότερον, συνέπηξαν δύο τοιαύτας εἰλικρινεῖ ἐπιδεικνύοντες ἐνθουσιασμόν.

Εὐχόμεθα, ἵνα λελογισμένη ἀμιλλα καὶ φιλότιμος σπουδὴ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς καταδείξῃ αἰσθητὴν τὴν χρησιμότητα τῆς δυνάμεως ταύτης τῶν νέων Ἀστέρων, οἵτινες προσετέθησαν εἰς τὸ στερέωμα τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος ἐξ Ἀνατολῶν ἀνατείλαντες.

ΣΕΠΤΗ ΣΤΟΑ ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Διακαῆς πόθος ἀδελφῶν οἰκούντων ἐν Λαρίσσει καὶ κατανοούντων τὴν ἀνάγκην υπάρξεως Στοᾶς ἐν τῇ Θεσσαλικῇ πρωτεύουσῃ ἐξεπληρώθη ἐπ' ἐσχάτων. Μοιραία συγκέντρωσις πλειόνων ἐκλεκτῶν τεκτόνων ἐπετάχυνε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ εὐγενοῦς πόθου τῶν πρώτων. Οὕτως ὑπὸ οἰωνοῦς ἀρίστους ἐνεκρίθη παρὰ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς ἡ ἰδρυσις Στοᾶς φερούσης τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀμφικτύων».

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΤΟΩΝ

Κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν γενικῶν ἀρχαιρεσιῶν τῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος Στ. Στοῶν εἰς τὸ τεῦχος μηνὸς Νοεμβρίου ἐκ παραδρομῆς τυπογραφικῆς δὲν προσετέθησαν καὶ αἱ ἀρχαιρεσίαι δύο Στοῶν τῆς Μακεδονίας, ἡτι καὶ τῆς ἀρτισυστάτου ἐν Σέρροις Στοῆς Ἀριστοτέλης καὶ τῆς ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἐν περιφανῇ τεκτονικῶ ζήλῳ διαρκῶς προαγομένης Στοῆς Φοῖνιξ ἐν Ἀντιολῆ Θεσσαλονίκης. Πρὸς τούτοις δὲ παραθέτομεν καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας ἐτέρων νέων Στοῶν.

Στ. ΣΤ. ΦΟΙΝΙΞ ΕΝ ΑΝ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. Σεδ.: Π. Ν. Παπκνᾶγος	8. Ἐλεον.: Μ. Πολᾶτος
2. Α'. Ἐπ.: Μ. Μυρογορδᾶτος	9. Τελ.: Μ. Γρηγοριάδης
3. Β'. Ἐπ.: Η. Σκαδέντζος	10. Στεγ.: Κ. Φωκίδης
4. Ρήτ.: Ι. Κωνσταντίνου	11. Β'. Δοκ.: Μ. Μολχο
5. Γραμ.: Γ. Παρσκειυαῖδης	12. Ἀρχ.: Ἰσ. Μπενδενίστε
6. Ταμ.: Κ. Κολοτούρος	13. Βιβλ.: Π. Τσολέκας
7. Α'. Δοκ.: Σ. Κοκκίνης	14. Εἰφοφ.: Φ. Πεκονίδης

Πρόσθετοι :

Προσθ.: Ρήτ.: Ἰ. Λαδᾶς	Προσθ.: Ἐλεον.: Μ. Μαρκόπουλος
Προσθ.: Γραμ.: Δ. Κκράτζιος	Προσθ.: Τελ.: Π. Πάνου
Προσθ.: Ταμ.: Α. Ἰακωβίδης	

Στ. ΣΤΟΑ ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤ. ΛΑΡΙΣΣΗΣ

1. Σεδ.: Κ. Γρυπάρης	5. Γραμ.: Ν. Γιοχάλας
2. Α'. Ἐπ.: Γ. Αὐγερόπουλος	6. Ταμ.: Ἐλεον.: Χρ. Γρυπάρης
3. Β'. Ἐπ.: Π. Χρυσοδέργης	7. Δοκ.: Στεγ.: Μιχαηλίδης
4. Ρητ.: Π. Γούσιος	

Στ. ΣΤ. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΕΝ ΑΝΑΤ. ΣΕΡΡΩΝ

1. Σεδ.: Ἀν. Γαλδέμης	5. Γραμ.: Ἀπ.: Παπαδόπουλος
2. Α'. Ἐπ.: Γ. Γεωργιάδης	6. Ταμ.: Ἀλεξ. Τσιάνγκας
3. Β'. Ἐπ.: Γ. Κούζας	7. Δοκ.: Ν. Γεωργιάδης
4. Ρητ.: Ι. Οἰκονομίδης	8. Ο. Τικόπουλος

Σ.: ΣΤ.: ΜΕΛΗΣ ΕΝ ΑΝ.: ΑΘΗΝΩΝ

1. Σεβ.: Ίωάν. Κουράκος	8. Ἐλεον.: Ίωάν. Παπαδόπουλος
2. Α'. Ἐπ.: Γ. Σπανούδης	9. Τελετ.: Μιχ. Δεβίδης
3. Β'. Ἐπ.: Πυθόδωρος Κομνηνός	10. Στεγ.: Ίωάν. Γιαντσούλης
4. Ρήτ.: Ἄλ. Τζατζόπουλος	11. Β'. Δοκ.: Κίμων Κουρτέσης
5. Γραμ.: Ἐμ. Ἀνδρουλιδάκης	12. Ἀρχιτ.: Θεόδ. Καίσαρ
6. Ταμ.: Κων. Σπαντιμούρης	13. Βιβλ.: Καλοῦστ Καλουσκιάν
7. Α'. Δοκ.: Εὔστρ. Αὔγερινός	14. Ξιφοφ.: Ίωάν. Δομένικος

Σ.: ΣΤ.: ΠΛΕΙΑΣ ΕΝ ΑΝ.: ΑΘΗΝΩΝ

1. Σεβ.: Γ. Γάζης	6. Ταμ.: Ίωάν. Γούναλης
2. Α'. Ἐπ.: Π. Φιδέλης	7. Δοκ.: Γερασ. Παπασταθάτος
3. Β'. Ἐπ.: Ἐμ. Περχντινός	8. Ἐλεον.: Ἐδγάρδος Μπαρμπιτέρ
4. Ρήτ.: Ν. Κιουρτσιδάκης	9. Τελετ.: Γ. Χατζηγεωργάκης
5. Γραμ.: Πάνος Σουδαλιώτης	10. Στεγ.: Ἄντ. Μαράτος

Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

Τὸ πρῶτον Ἑλ.: Τεκ.: Βιβλίον ἐν Ἀμερικῇ ἐξετυπώθη, καὶ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου ὅτε ἦτο Σεβ.: ἐν Στ.: τῆς Φιλαδέλφειας. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἦτο ἔκθεσις τοῦ «Καταστατικοῦ» τοῦ Ἀνδερσον, ἐξετυπώθη ἐν ἔτει 1734 καὶ ἐκυκλοφόρησε μεταξὺ τῶν Ἑλ.: Τεκ.: τῶν 13 Ἀποικιῶν. Ὁ Φραγκλίνος προσεφέρθη νὰ ἐφοδιάσῃ δι' αὐτοῦ καὶ τὸν Ἑορῆνον Πράϊς ὄντα τότε Μ.: Δ.: ὄλης τῆς Β. Ἀμερικῆς. (Ἐκ τοῦ Cabletow.

La Revue—Publication Mensuelle.

Ἐπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Βρυξέλλαις (28 Rue de Noyer) τεκτονικὸν περιοδικὸν μηνιαῖον, εἰς ἀντικατάστασιν μάλιστα τῆς διακοπῆς ἐκδόσεως τοῦ γνωστοῦ περιοδικοῦ La Truelle. Ἡ νέα μηνιαία «Ἐπιθεώρησις» περιέχει ἐνδιαφέρουσαν ὕλην καὶ τεκτονικὰς ὁμιλίαις κατ' ἐπιλογὴν. Ἡ ἔτησία αὐτοῦ συνδρομὴ ὀρίζεται εἰς 4 ἑλβετικά ἢ 20 γαλλικὰ φράγκα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Ἐξ Ἰταλίας.

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ἐκδικάσαντος τὴν ὑπόθεσιν Laniboni δικαστηρίου, ὁ Μ.: Διδ.: τῆς Μ.: Ἀ.: τῆς Ἰταλίας ἀδ.: Domizio Torogiani κατεδικάσθη εἰς πενταετῆ ἔξοριαν ἐν ταῖς νήσοις Λιπάραις

Ὁ Μ.: Ὑπ.: Ταξ.: τῆς Μ.: Στ.: τῆς Ἰταλίας, Raoul Palermo ὑπεχρεώθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρώμην καὶ νὰ ἐξορισθῇ εἰς Σικελίαν.

Μανθάνομεν ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἐξεπάτρισε τὸν ἀδ.: Ettore Ferrari Μ.: Γρ.: τοῦ Ὑπ.: Συμβ.: τῆς Μ.: Ἀ.: τῆς Ἰταλίας, ὅστις ἐχρημάτισεν ἄλλοτε Μ.: Διδ.: περίφημον γλύπτην καὶ μία τῶν σεβασμιωτέρων μορφῶν τῆς Ἰταλίας. Τὸ μόνον ἔγκλημα τοῦ ἀδ.: Ferrari, ὁ ὁποῖος λόγῳ ἡλικίας ἀπέιχε πάσης πολιτικῆς ἀναμίξεως, ἦτο ἡ πίστις πρὸς τὸ ἡμέτερον τάγμα.

Μανθάνομεν ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ «Revista Massonica» ὄργανον τῆς Μ.: Ἀν.: τῆς Ἰταλίας, πρὸ πολλοῦ πανθεῖσα, ἐπανεκδίδεται, καὶ ὅτι αἱ κλεισθεῖσαι Στ.: ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἀνοίξωσι πάλιν καὶ νὰ ἐπιναλάβωσι τὰς ἐργασίας των, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ὑποβολῆς καταλόγου τῶν μελῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἄλλ' ἀναμένομεν ἐπίσημον τῆς τελευταίας εἰδήσεως κήρῳσιν ἐκ μέρους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀδελφῶν.

Ἐξ Αὐστρίας

Ἐπὶ ἕξ ἐβδομάδας ἀπὸ τῆς 15 Νοεμβρίου μέχρι τέλους π. ἔ. ἡ Μεγάλη Στοὰ τῆς Βιέννης διοργάνωσε πάλιν ἐκθεσιν ἔργων τέχνης τῶν μελῶν τῶν ὑπ' αὐτὴν Στοῶν, εἰς τὰς αἰθούσας τῆς λέσχης τῆς Μεγάλης Στοᾶς. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκθέσεως ἦτο διττός, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐπίδειξις τῶν ἔργων τῶν ἐλευθεροτεκτόνων καλλιτεχνῶν, τῶν ὁποίων μέγας ἀριθμὸς ἐργάζεται ἐν τῇ ὁραίᾳ παραδουναβίῳ πόλει, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐξεύρεσις ἀγοραστῶν διὰ τὰ ἕξ αὐτῶν πρὸς πώλησιν ἐκτεθέντα.

Ἐκ Βελγίου

Τὰ πρὸς διαπραγματέυσιν θέματα διὰ τὸν ἐτήσιον διαγωνισμὸν τὸν προκηρυσσόμενον ὑπὸ τῆς Μ.: Ἀν.: τοῦ Βελγίου, πρὸς βράβεισιν τῆς καλλιτέρας πραγματείας περιλαμβάνουσι καὶ τὸ θέμα τοῦ δυνατοῦ τῆς συμφιλίωσης τῆς Λατινικῆς πρὸς τὴν Ἀγγλοσαξωνικὴν ἐλευθεροτεκτονικὴν καὶ τὸ τῶν αἰτίων τῆς διασάσεως ἐλευθέρας τεκτονικῆς καὶ φασισμοῦ. Γράφοντες ἐπὶ τῶν διαγωνισμῶν, σημειοῦμεν, ὅτι ἡ Στοὰ «Portique» τῶν Παρισίων, ἐβράβευσε διὰ 500 φράγκων διὰ τὸ ἔτος 1927 τὴν μελέτην «ὁ Φίλιππος Ἰσότης ὡς Ἐλ.: Τεκτ.:». Ὁ διὰ τὸ 1928 διαγωνισμὸς προκηρύσσεται διὰ τὴν βράβεισιν τῆς καλλιτέρας εἰς τὴν Γαλλικὴν μεταφράσεως ξένου τινὸς συγγράμματος τῆς Ἐλευθεροτεκτονικῆς.

Ἐκ Γαλλίας

Ταυτοχρόνως σχεδὸν πρὸς τὴν ἐτησίαν σύνοδον τῆς Μ.: Στ.: τῆς Γαλλίας, (περὶ ἧς ὄρα τεύχος Β'. Φεβρουάριος 1928 σελίς 48 «Πυθαγόρας») συνῆλθε καὶ ἡ Μ.: Ἀν.: τῆς Γαλλίας εἰς Σύνοδον, καθ' ἣν ἐνεκρίθησαν ψηφίσματα, καταδικάζοντα δορυμύτατα τοὺς ἐξοπλισμοὺς καὶ τὴν συνέχισιν τῆς κατοχῆς τῆς Παραρρηνείου χώρας, καὶ ὁμόφωνος ἐξεφράσθη εὐχὴ ὑπὲρ πλήρους συμφιλίωσης Γαλλίας καὶ Γερμανίας.

Οἱ ὄροι τῆς ἀποδοχῆς εἰς τὰς Στ.: τῆς Μ.: Ἀν.: ἐψηφίσθησαν αὐστηρότεροι, καὶ ἡ τήρησις αὐτῶν ἐπεβλήθη εἰς τὰς Στ.:

Ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη, ὅπως μείζων ἀσκηθῆ ἡ προσοχὴ ἐπὶ τῆς Τεκτ.: παιδεύσεως, διὰ τὴν ἱστορίαν ἰδίως καὶ τὸ δογματικὸν τοῦ τάγματος.

Ἀναλαμβάνεται κατὰ τῶν μολυσματικῶν νόσων ἀγών, καὶ συνεχίζεται ὁ κατὰ τῆς φθίσεως, ὁ τόσον λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἔχων.

Συνεζητήθη ἐπίσης ἡ ἐνίσχυσις τῆς παραγωγῆς τῶν ἀποικιῶν, πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἰθαγενῶν πληθυσμῶν, καὶ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἀκριβείας τῆς ζωῆς ἐν Γαλλίᾳ.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆ ἡγήσει τῶν ἐργασιῶν γεῦμα παρεκάθησαν 450 ἀδ.:

Ἡ Διεθνὴς Ἐλευθεροτεκτονικὴ Ἐνωσις συνεδρίασεν ἐν Παρισίοις ἀπὸ 27—30 Δεμβρίου π. ἔ.

Ἐκ Γερμανίας

Ἡ 58η ἐτησία σύνοδος τῆς «Verein Deutscher Freimaurer»

« Ἐνωσις τῶν Γερμανῶν Ἑλ.: Τεκ.: » (23,000 μέλη), ἐγένετο ἀπὸ τῆς 23 ἕως 26 Σεπτεμβρίου 1927 ἐν Δρέσδῃ. Ἡ ἔναρξις τῆς συνόδου ἐγένετο διὰ τῆς παραστάσεως εἰς τὸ Μέγα μελοδραματικὸν θέατρον τοῦ μελοδράματος « Die Zauberflöte » τοῦ Μότσαρτ ἔχοντος τεκτονικὴν ὑπόθεσιν. (Ἔρα « Πυθαγόρας » Τόμος 1926 σελίς 1263).

Μεταξὺ τῶν ψηφισμάτων τῶν γενομένων ἀποδεκτῶν, τὸ κυριώτερον ἦτο τὸ τῆς ἐνεργητικώτατης διαμαρτυρίας κατὰ τῶν συκοφαντικῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον τῆς Γερμανικῆς ἐλευθέρως τεκτονικῆς ὑπὸ τοῦ πρόφην στρατάρχου Λούδενδορφ.

Ἐπηκολούθησαν διαλέξεις : ὡς, ἡ τοῦ ἀδ.: Lindner τῆς Biel: Id, « περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου ἐν Γερμανία καὶ εἰδικῶς παρὰ τοῖς ἑλ.: τεκ.: μετὰ τὸν πόλεμον ». Ἐπίσης : « Ποία ἡ θέσις τῆς Ἀνθρωπιστικῆς ἰδέας πρὸς τὸν Χριστιανισμόν » καὶ « τὰ Γερμανικὰ ἰδεώδη καὶ ἡ ἐλευθεροτεκτονικὴ ». Ἡ ἐπὶ τοιούτων θεμάτων μελέτη καὶ συζητήσεις ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἀδ.: οὐ μόνον διεξάγουσιν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν καὶ συκοφαντῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἐργάζονται ἀνθρωπιστικῶς πρὸς ἐξύψωσιν τῆς Γερμανικῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς εἰς ὑψηλότερον τοῦ προπολεμικοῦ ἐπίπεδον.

Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις τῶν κατὰ τὴν σύνοδον ταύτην παρόντων ἦτο, ὅτι ἡ Γερμανικὴ ἐλευθεροτεκτονικὴ, μακρὰν τοῦ νὰ δεικνύῃ σημεῖα καταπτώσεως, εἰσέρχεται εἰς περίοδον ἀνυπερβλήτου ἐνεργητικότητος καὶ θὰ καταστῇ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σπουδαῖος παράγων τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ.

Ἐξ Ἑλβετίας

Ἡ Διεθνὴς Ἑλ.: Τεκ.: Ἐνωσις, τῆς ὁποίας ἡ Μ.: Γ.: ἐδρεύει ἐν Γενεύῃ, ἀπώλεσεν ἐσχάτως τὸν Μ.: Γο.: ἀδ.: Reverchon, θανόντα, καὶ τὸν εἰδ.: Γο.: ἀδ.: Gottschalk παραιτηθέντα. Γίνεται σκέψις ταχείας ἀναδιοργανώσεως τοῦ γραφείου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀδ.: Reverchon διεξάγει ὁ ἀδ.: Mossaz. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Δ. Ε. Ε. Τ. ἀδ.: Magnette, ἐκ Βελγίου, ἀνέφερε κατὰ τὴν τελευταίαν γενομένην σύνοδον ἐν Παρισίοις, ὅτι φίλος τις τῆς Δ. Ε. Ε. Τ. ἐγνωστοποίησε πρὸς αὐτοῦ, ὅπως βοηθήσῃ διὰ 10,000 φράγκων περίπου ἐτησίως τὴν Δ. Ε. Ε. Τ.

Ἐξ Οὐγγαρίας

Ἡ πάντοτε ἐνδιαφέρουσα «Wiener Freimaurer-Zeitung» δημοσιεύει ἐν τῷ τεύχει Ὀκτωβρίου-Νοεμβρίου μακρὸν ἄρθρον ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Αἱ Τεκτ.: Στ.: τῆς Οὐγγαρίας εἶχον κλεισθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπτὰ ἔτη, καὶ ἡ μόνη ἐπιτροπομένη, ἢ μᾶλλον ἀνεκτῆ, τεκτονικὴ ἐργασία, ἐν τῇ ἀτυχεῖ ταύτῃ χώρᾳ εἶναι ἢ συντήρησις τῶν τεκτονικῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῶν πρὸ τῆς καταλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας ἰδρυθέντων.

Τὸ πρῶτον πλῆγμα κατὰ τῆς Ἑλ.: τεκτ.: ἐν Οὐγγαρίᾳ κατηνέχθη ὑπὸ τῆς δικτατορικῆς προλεταριακῆς κυβερνήσεως τῆς συγκροτηθείσης τὸν Μάρτιον τοῦ 1919. Τὸ μέγαρον τῆς Μ.: Στ.: τῆς Οὐγγαρίας ἀφηρέθη ἀπ' αὐτῆς ὑπὸ τῆς νέας Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἀπεδόθη μόλις ἢ βραχύβιος σοβιετικὴ δημοκρατία ἐν Οὐγγαρίᾳ κατελύθη λόγῳ τῆς ἐχθρικῆς στάσεως τῆς νέας κυβερνήσεως αἱ ἐργασίαι τῶν Στοῶν ἀνεστάλησαν. Κατὰ τὸ 1920, τὸ μέγαρον τῆς Μ.: Στ.: τῆς Βουδαπέστης καὶ αἱ ἐπιπλώσεις ἐδημεύθησαν ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἄνευ δικαιώματός τινος ἢ ἐγγυήσεως. Συνεπῶς ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐκήρυξε τὴν Μ.: Στ.: τῆς Βουδαπέστης καὶ τὰς συνιστώσας ταύτην στοὰς διαλελυμένας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ ἦτο λίαν ὑπεύθυνος διὰ τὴν κήρυξιν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου, καὶ ὅτι αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ἐνεῖχον χαρακτῆρα προδοτικόν. Ὡς καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλ.: Τεκτ.: κατηγοροῦσαν τὴν ἀδελφότητα ἡμῶν ὡς ἀντικληρικὴν καὶ ἀθεϊστικὴν, καὶ ἐσυνκοφάντουν, ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἢ ὀργάνωσις ἀνατροπαίων Ἰουδαίων, τῶν ὁποίων σκοπὸς ἦτο ἢ κατάλυσις πάσης καθεστηκυίας κυβερνήσεως, καὶ ἡ μετατροπὴ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ πλούτου τοῦ κόσμου εἰς κτῆμα μιᾶς παγκοσμίας ἐνώσεως Ἰουδαίων προλεταρίων. Οἱ Ἑλ.: Τεκτ.: τῆς Οὐγγαρίας ἀναμένουσι αἰσιωτέρους χρόνους, οἱ ὅποιοι ἀσφαλῶς θὰ ἔλθωσιν. Ἀπέρριψαν ἐξευτελιστικὸν συμβιβασμὸν προταθέντα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ σκέπτονται νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν δρασίαν αὐτῶν μόνον, ἀφοῦ δημοσίᾳ ἀπαλλαγῶσι τῶν συκοφαντιῶν, αἰτιάσεων προδοσίας καὶ ἀθείας τῶν κατ' αὐτῶν ριφθεισῶν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ

Προνοητικοί, ὡς Πυθαγόρειοι ἀληθεῖς, πλείστοι Ἰσχυροὶ ἐκ τῶν ἀρχικῶν συνδρομητῶν τοῦ «Πυθαγόρου» ἔσχον τὴν ἀγαθὴν πρόνοιαν τινὲς μὲν ἀρχῆθεν, ἕτεροι δὲ βραδύτερον νὰ μεριμνῶσι περὶ βιβλιοδετήσεως τῶν συμπληρωθέντων ἤδη πέντε τόμων τοῦ Πυθαγόρου.

Τοῦτο βεβαιούμεθα ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς ἀλληπαλλήλων αἰτήσεων πρὸς ἀποστολὴν διαφόρων τευχῶν προηγουμένων ἐτῶν, καὶ ἐπὶ πλέον πρὸς ἀποστολὴν τίτλων (Ἰσοφύλλων) διὰ τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν σελίδα ἐκάστου βιβλιοδετουμένου τόμου.

Ἡ ἀγαθὴ αὕτη πρόνοια φιλομαθῶν Τεκτόνων ἀποτελεῖ ἔργον παρεχομένην συμβουλὴν ὄντως πολῦτιμον διὰ τοὺς λοιποὺς συγχρόνους Τεκτονας, οἵτινες μέχρι τοῦδε προμηθεύονται τὸν Πυθαγόραν.

Κατὰ καθῆκον δὲν διστάζομεν νὰ ἐξάρωμεν τὸ παρεχόμενον ἀξιόμιμητον παράδειγμα ὡς πρᾶξιν ἀληθοῦς προνοίας.

Διότι πεποίθαμεν, ὅτι οἱ πέντε μέχρι τοῦδε νόμοι τοῦ Πυθαγόρου ἀποτελοῦσι ὄντως πολῦτιμον Τεκτονικὸν σύγγραμμα πρὸς σπουδὴν τῆς Τεκτονικῆς φιλοσοφίας καὶ ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος πρὸς τοὺς ἀχανεῖς ὀρίζοντας τῆς Ἰελευθέρου Τεκτονικῆς. Δὲν ἐκφέρομεν ἰδίαν κρίσιν. Διερμηνεύομεν ἀπλῶς κοινήν γνώμην τῶν παρ' ἡμῖν σοφῶν, μυσταγωγῶν, ἔτι δὲ ἐτέρων γλωσσομαθῶν μυστῶν, ἰδίως ἐκ τῶν Στοῶν Θεσσαλονίκης. Πολλοὶ τούτων κρίνουσι τὸν Πυθαγόραν ὑπέροχον ἐν συγκρίσει ἀκόμη πρὸς τὰ ὁμοειδῆ περιοδικὰ τῆς Ἰεπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἡμῖν τὸ καθῆκον νὰ συστήσωμεν πρὸς τοὺς διατηρήσαντας σειρὰν τοῦ Πυθαγόρου, ὅπως ζητήσωσι τὸ ταχύτερον τὰ ἐλλείποντα τυχὸν τεύχη, δωρεὰν ἀποστελλόμενα καὶ σπεύσωσι νὰ διασώσωσι τοὺς σχετικὸς τόμους διὰ βιβλιοδετήσεως οὐχὶ πολυτελοῦς, ἀλλ, ἀπλουστάτης, ἵνα κληροδοτήσωσι τούτους εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν.

Παρεχομένου τοῦ χρόνου οἱ πρῶτοι τρεῖς τόμοι τοῦ Πυθαγόρου περιλαμβάνοντες μάλιστα πλήρες σύστημα τῆς Τεκτονικῆς φιλοσοφίας, συγγραφέν ὑπὸ τοῦ Ἰσχυροῦ Ἰσχυροῦ Ἰσχυροῦ 33.· θὰ καταστῶσι δυσεύρετοι. Ἐν γένει δὲ ἡ κυριώτερα ὕλη τῶν πέντε τόμων ἐκτὸς τῆς χρονολογικῆς καὶ λοιπῆς συμπληρωματικῆς τοιαύτης ἀποτελούμενη ἐκ διαφόρων πραγματειῶν ἀναζητητέων εἰς τοὺς ἐνιαυσίους πίνακας περιεχομένων δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὕλη κλασσικὴ ἱκανὴ νὰ ἐλκῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν λογιωτέρων Τεκτόνων τοῦ μέλλοντος.

ΛΕΩΝ ΜΑΤΖΑΣ ΕΝ ΠΡΕΒΕΖΗ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1891

Ἀντιπρόσωπος διαφόρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν ἐργοστασίων,
ἐμπορικῶν οἴκων, ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν καὶ Πράκτωρ ἀβα-
ριῶν κλπ. Διὰ τὴν Πρέβεζαν καὶ τὰ Ἰωάννινα :

ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΗΣ Γ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

Μητροπόλεως 1 (Πλατεία Συντάγματος)

Ἀθήναι Τηλ. Νο 159

Ἀγοραὶ — Πωλήσεις — Ἐνοικιάσεις — Δάνεια

ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Λ. ΛΑΔΣΠΟΥΛΟΥ

34 Λεωφόρος Πανεπιστημίου 34 ἔναντι Ἀρσακείου Ἀθῆναι

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ

Κ. Α. ΜΙΜΗΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

8-ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ-8

(ΣΤΟΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ)

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον νέον 7-59

Χάρτης γραφῆς, δημοσιογραφικός, περιτυλίξεως, τυπογραφικός
λιθογραφικός, δι' ἐκδότας κ. τ. λ.

“ V O X , ,

ΗΛΕΚΤΡΟ-ΙΑΤΡΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Διὰ Ἰατροὺς ὄλων τῶν εἰδικότητων, ἰδιώτας, Instituts de Beauté,
Κουρείς κ.τ.λ.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ὁδὸς Τσιμισκή 7 Γραφ. Ν. 25

Ἵσται ἐργασίας
12-12 1)2 καὶ 6-7

“ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ,”

Μηνιαίον περιοδικόν αφιερωμένον εις τὸ
Σκωτικόν Δόγμα τῆς Ἐλευθέρας Τακτονικῆς
Ἰδρυθὲν τῷ 1882 ὑπὸ Ἑμμ. Γαλιάνη 33.

Νέας Περιόδου Α΄, ἔτος 1923

Διευθυντής

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33.

Ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέᾳ εἰσφορά
ἀρχομένη πάντοτε ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰα-
νουαρίου ὀρίζεται διὰ τὴν Ἑλλάδα
δρ. 75 διὰ τὴν Ἀμερικὴν δολ. 3
διὰ τὰς λοιπὰς χώρας σελινία 10.

Ἐκαστὸς ἐτήσιος τόμος τῶν ἐτῶν
1924—1927 προσφέρεται ἐν Ἑλλάδι
πρὸς δρ. 75, ὁ δὲ πρῶτος ἔτους 1923
πρὸς δοαχμας 100.

“PYTHAGORAS”

Monthly Review devoted to the
Scottish Rite of Freemasonry
founded at 1882 by Em. Galanis 33.

New Period 1st Year: 1923

Director:

ALEXANDER P. ALEXANDROPOULOS 33.

YEARLY SUBSCRIPTIONS

In America dollars 3
For all the other countries Sh. 12

**THE 5 VOLUMES OF THE
NEW PERIOD 1923-1927
STITCHED**

In America Dollars 10

ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεῖον Ἐκτελωνίσεων — Φορτώσεων

Ἰδρυθὲν τῷ 1899

Ἐν Πειραιεὶ Πλατεῖα Τελωνείου

Ἐν Ἀθήναις Κατάστημα Μ. Νικατσιοῦ Πλατεῖα Συντάγματος

Ι. ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Γ. ΒΑΓΙΑΝΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ - ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ

Ἀρχιτεκτονικὰ μελέται — Τοπογραφικὰ ἔργασιαι

Ἐπολογισμοὶ καὶ κατασκευὰ τεχνικῶν ἔργων

ΑΘΗΝΑΙ ὁδὸς Χαβρίου 7

ΑΔΕΛΦΟΙ Κ. ΓΟΥΝΑΡΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ - ΞΑΝΘΗ

Ἄλευρα — Δημητριακὰ

Εἰδικὸν τμήμα ἐξαγωγῆς ἐγχωρίων προϊόντων Θράκης

Ἀντιπροσωπεῖται — Ἀσφάλειαι